

DENGE AZADI**10**

Kürtlerin Birliğine, Özgürlük ve Demokrasi Mücadelesine Atılan Pençe

TC devleti tarafından 15 Haziran'da başlatılan "Pençe-Kaplan" harekâtı gündemi işgal etmeyi sürdürüyor. Kürt Ulusal Özgürlük Hareketinin, güçlü direnişiyle

birlikte şiddetli çatışmaların yaşandığı operasyonun zamanlaması son derece manidar.

TC, Rojava merkezli yürüyen, kendi içinde belli riskler taşısa da dört parça Kürdistan'da Kürtler üzerinde önemli bir umut ve coşku yaratan "Ulusal Birlik" tartışmalarını da bu saldırılarla gündemden düşürmeye çalışıyor.

özgür gelecek

pêşeroja azad

Gerçekler Devrimcidir 1 - 14 Temmuz 2020 15 Günlük Devrimci Gazete | Sayı 215 www.ozgurgelecek18.net Fiyatı: 2 TL

HALKA AÇILAN SAVAŞ KAZANILMAZ!

EMEK**5**

Kıdem Tazminatı Gaspı!

Ekonomik krizin Koronavirüs pandemisi ile beraber daha da şiddetlenmesi devleti yöneten iktidarın kaynak sıkıntısı çekmesi ile birlikte iyice çözümsüzlüğe doğru gitmesi, iktidarın yeni kaynaklara doğru yönelmesine neden oldu. Yeni kaynaklar derken kastımız her krizde değişik biçimde yöneltilen saldırılarla gasp edilen, ezilenlerin haklarıdır.

ONUR HAFTASI**9**

#BenNeredeyim

Bu sene Onur Haftası'nın en belirgin özelliği, Haziran ayının son haftası daha aktif olmakla birlikte ay başından itibaren hem LGBTİ+ hareketinin kendisinin özne olduğu hem de kendisinden bağımsız şekillerde gündemde olmasıydı.

“Darbeye Karşı Demokrasi Yürüyüşü”

4 Haziran 2020 tarihinde iki HDP milletvekilinin tutuklanması üzerine, 15 Haziran 2020 tarihinde başlatılan “Darbeye Karşı Demokrasi Yürüyüşü” öncesi, yanına aldığı MHP ile politik bir linç kampanyası başlatan AKP iktidarı, tüm karalama, tehdit ve şantaj rağmen yürüyüşü engelleyememiştir.

Toplumsal sessizlik bu yürüyüşle birlikte bir nebze de olsa kırılmıştır. AKP iktidarı, “bir zamanlar beraber yürüdüğü” Fethullah Gülen Cemaati’nin arkasında olduğunu iddia ettiği 15 Temmuz darbe girişimini kullandı. 15 Temmuz’u “Allah’ın bir lütfü” olarak ilan eden AKP, tüm toplumsal kesimlere saldırdı, KHK’larla ülke yönetilmeye başlandı. Fethullah Gülen Cemaati, silahlı “terör” örgütü ilan edilerek, idari tedbirlerin yanında polisiye operasyonlara girildi. Cemaat’ın bitirileceği, “inlerine girileceği” sürekli propaganda edilmesine karşın, bunun sadece bir aldatmaca olduğu kısa sürede açığa çıktı. Çünkü bilinmektedir ki Cemaatin en büyük siyasi ayağını, AKP’nin kendisi oluşturuyordu. Bir zamanlar Cemaat bağlantıları bilinen kişiler orta yerde dolaşırken iktidar, oklarını başta Kürtler olmak üzere, devrimcilere, muhalif gazetecilere ve kadın mücadelesine doğru atmaya başladı.

AKP iktidarı tartışmalı bir seçimle “Cumhurbaşkanlığı Parlamento Sistemi-ne” geçtiğinden bu yana ülkemizde faşizmi maskeleyen parlamentoyu dahi devre dışı bırakmış bulunuyor. “Tek adam”ın yönettiği ülkede her şey, R.T.Erdoğan’ın iki dudağı arasında alınan kararlarla yürütülmektedir.

CHP, en kritik konularda hep AKP’nin yanında pozisyon almaktadır. Hatırlanırsa CHP “kontrollü darbe girişimi” olarak tanımladığı 15 Temmuz darbe girişiminden hemen sonra Yenikapı Mitingi’nde AKP’yle buluşmuş, “Yenikapı Ruhu”nu oluşturmuştu. Her şey bir yana AKP iktidarı “anayasal güvence” altında olduğu söylenen milletvekilliği dokunulmazlığının kaldırılmasını, “anayasaya aykırı olduğunu” açıklayarak evet diyen CHP’ye borçludur. CHP’nin faşizmin bu türden saldırılarına verdiği kritik destekler unutulmamalıdır.

AKP’ye gerçek anlamda muhalif tek

parti HDP’dir. Ve HDP’nin her yönüyle kuşatılmaya çalışıldığı, eş başkanlarından, milletvekillerine, il yöneticilerine, belediye başkanlarına, üyelerine kadar binlerce faaliyetçisinin tutuklandığı unutulmamalıdır. HDP sadece devletin polisiye saldırılarına muhatap değildir. Aynı zamanda ağır bir sansüre de maruz kalmaktadır. Bizzat kendisinin tartışıldığı TV programlarına dahi çağrılmamaktadır. Basında haber ve demeçlerine yer verilmemektedir. Böylelikle partinin görünürlüğü ortadan kaldırılmak istenmekte, politika ve söylemlerinin halka ulaşması engellenmeye çalışılmaktadır.

Bu saldırılar karşısında HDP, kendi gücünü tam olarak harekete geçirmede zorluklar yaşamaktadır. HDP’nin yaşadığı zorlukların başında birçok kadrosu ve faaliyetçisinin tutuklanması gelmektedir. Beş bini bulan tutuklamalar, iki eş genel başkanının esir tutulması, 11 milletvekilinin hapiste olması, 70 belediyeye kayyım atanması, onlarca belediye başkanının tutuklanması, tüm bunlar HDP’nin çevrelenerek hareketsiz bırakılmaya çalışılmasıyla doğrudan ilintilidir.

HDP’nin yürüyüşü ve sokağın önemi

HDP’nin “Darbeye Karşı Demokrasi Yürüyüşü” kararlılığının bir parçası olarak okunmalıdır. HDP, yürüyüş öncesi 1 Haziran 2020 tarihinde İstanbul İl Başkanlığında yaptığı basın toplantısında “Yeni Dönem Politikalarına” ilişkin yol haritasını açıkladı. 9 başlık altında kararlaştırdığı bu yol haritasında özetle:

“1) Hak arama hürriyeti, eşit ve adil yargılama hakkı gibi evrensel hukuk ilkelerine ve adalete dayalı tarafsız ve bağımsız yargı temelinde insan hakları, demokrasi ve hukukun üstünlüğü. 2) Hep birlikte demokratik bir anayasa, 3) Merkezi yönetimin kuvvetler ayrılığıyla dengelendiği güçlü bir demokrasi, 4) Hep birlikte Kürt sorununda demokratik çözüm, 5) Hep birlikte savaşları durdurmak, 6) Hep birlikte iş ve aş için, 7) Hep birlikte kadınlar için, 8) Hep birlikte gençler için, 9) Hep birlikte doğa ve yaşam için...”

Bu hedefler için “bütün toplumsal ve

demokratik muhalefet güçleriyle birlikte bu hedefe yürüyüşünü sürdürmekte kararlıdır” mesajını verdi ve tüm demokrasi güçlerine sokağı göstererek, birlikte direnmeyi önerdi.

Faşizmin içte ve dışta saldırganlığını artırdığı, gemi azya aldığı bir ortamda, HDP’nin yukarıda ifade ettiği talepler bile son derece anlamlı bir yerde durmakta, demokrasi mücadelesinde öne çıkmaktadır. HDP’nin bu reformlar için birlikte hak arayışını tüm muhalif kesimlerle yapmak istemesi de son derece anlamlıdır.

HDP’nin yürüyüşü, milletvekillerinin tutuklanmaları üzerine gündeme gelmiş ve hayata geçirilmiştir. Yürüyüş tüm engelleme ve tehditlere karşı planlandığı şekilde gerçekleştirilmiştir.

Yürüyüşün geçtiği tüm illerde ve ilçelerde polis saldırmış, gözaltı yapmış ve yürütmek istememiştir. Buna rağmen suskunluk bozulmuş ve yürüyüş halka moral olmuştur.

Devrimci hareketler ise yürüyüşe yeterli düzeyde bir katkı sunamadı. Bu, tüm devrimci hareket için sorgulanması gereken konuların başında gelmektedir. Devrimci hareketin yaşadığı zorluklar, baskı, tutuklama vb. nedenler halkı sokağa çıkarmanın önündeki engeller olarak izah edilse de bunun kırılmasının ilk adımı devrimci hareketlerin gösterecekleri kararlılık, yapacakları fedakarlık ve ödeyecekleri bedel, halkın da üzerindeki korkunun kırılmasına ön ayak olacaktır.

12 Eylül Askeri Faşist Cuntası sonrası toplumsal hareket böyle başlamıştır. Devrimci hareket kendi gücü oranında ortaya koyduğu cesaretli tutumla, işçi grevleri, direniş ve toplumsal muhalefet gelişmiş, ivme kazanmıştır.

HDP’nin 9 başlık altında ortaya koyduğu reform talebi toplumsal muhalefetin derlenip toparlanması için bir fırsattır. Bu anlamda muhalif kesimlerin buluşarak HDP etrafında kenetlenip “bu ortak yürüyüşün” başlatılması için adım atılmalıdır. HDK örgütlenmesi daha da işlevli kılınmalı, HDP’nin çalışmasının ve geniş kitlelere ulaşabilmesinin kitle ayağı olarak harekete geçirilmelidir.

sonuç alamayan ve gerillanın iradesini kıramayan faşizm, kara harekâtına girişmiş ve Medya Savunma Alanlarına yönelik bir işgal saldırısına girişmiştir.”

Açıklamada, Türk hakim sınıflarının bir devlet geleneği olarak şimdi de Kürt ulusunun sınır ötesindeki kazanımlarına yöneldiği, ve bu bölgelerin işgal ve ilhak edilmenin amaçlandığı ifade edildi.

Kars Kağızman’da 29 Nisan 2020’de TC’nin gerçekleştirdiği hava saldırısında ölümsüzleşen Sinan Güneş’in cenazesi ailesi ve avukatlarının girişimleriyle Kars Asri Mezarlığı’ndan alındı.

Sinan Güneş Gazi’de Sonsuzluğa Uğurlandı

28 Haziran günü de, MLKP/FESK ve HBDH gerillası Sinan Ateş (Sefkan) için ailesi ve yoldaşları Gazi Cemevi’nde anma gerçekleştirmek istedi. Ancak anma öncesi Gazi Mahallesi ile Gazi Cemevi’nin tamamı polis ablukası altına alındı.

1992 Tokat doğumlu Sinan Ateş için Gazi Cemevi’ne girmeye çalışan kitle ve gazeteciler Cemevi’ne alınmadı.

Gazi Cemevi’nde yapılan anmanın ardından Sinan Güneş’in cenazesi Gazi Mezarlığı’na getirildi. Burada yapılan anmaya ailesi, yoldaşları ile aralarında Devrimci Parti, HDP ve Partizan’ın da olduğu çok sayıda kurum katıldı. Mezarlıkta yapılan anmada ilk olarak Sinan Güneş şahsında devrim ve özgürlük mücadelesinde şehit düşenler anısına saygı duruşu yapıldı.

Mezar başında yapılan konuşmada, “*Bugün burada komünist savaşçı Sinan Güneş yoldaşı uğurluyoruz. Bugün acımız büyük, bugün yüreklerimizde açılan yaralar derin ama biliyoruz, öfkemiz keskin, biliyoruz ki huncumuz keskin*” denildi.

Amed’de Sinan Güneş anısına eylem

Amed’de Şehit Erişer Konya ve Şehit Savaş Amed İntikâm Birimleri, Kağızman’da ölümsüzleşen Sinan Güneş anısına eylem gerçekleştirdiğini duyurdu. Açıklamada, 26 Haziran’da Amed Sur İskender Paşa Mahallesi’nde bulunan ve karakol olarak kullanılan eski sağlık ocağının, yine aynı gün Amed Sur Dağkapı İnönü Bulvarı’nda bulunan Sur Belediyesi binasını işgal eden polis ve bekçilerin parça tesirli bombalar ve ferdi silahlarla vurulduğu duyuruldu.

“Faşizmin İşgal ve İlhak Saldırılarına Karşı Duralım!”

Türk devletinin, son süreçteki “kriz ve yönetememe” hali ile “sınırların içinde” ve “ötesinde” başta Kürtler olmak üzere yükselettiği saldırganlıkla ilgili açıklama yapan, TKP-ML MK-SB, “*Bulduğumuz bütün*

alanlarda faşizmin saldırganlığına karşı her türlü militan, meşru eylemlilik süreci içinde olalım. Meydanları ve sokakları faşizme dar edelim.” dedi.

tkpml.com’da yer alan 26 Haziran tarihli açıklamada, “*Irak Kürdistanı ve Medya Savunma Alanları, TC faşizminin uçak saldırılarına maruz kalmaktadır. Bu saldırılarda onlarca kişi katledilmiştir. Saldırılarından*

Faşizmin Yeni Saldırı Konsepti Devrede!

Hakim sınıfların yönetme krizi beraberinde sınır içi ve sınır dışında faşist saldırganlığını artırmış durumdadır. Son yaşanan gelişmelerin de bir kez daha gösterdiği üzere faşist devlet, yeni bir saldırı konseptini devreye sokmuş durumdadır.

Halk düşmanı bir rejimle karşı karşıya olduğumuz, son günlerde yaşanan gelişmelerle bir kez daha kendini göstermiş bulunuyor. Kuruluşu ve varlığı Türk, Kürt uluslarından, çeşitli milliyet ve inançlardan halkımıza yönelik düşmanlık üzerinden yükselen rejim, her pratiğiyle bu gerçekliğini teyit ediyor. Son günlerde yaşanan birkaç örnek bile TC faşizminin gerçek yüzünü ortaya koymaya yeter.

Faşizm, milyonlarca genci ve ailesini doğrudan ilgilendiren 2020-YKS'yi, salgın koşullarına rağmen gerçekleştirdi. TC devleti bütün uyarılara rağmen turizm şirketlerinin çıkarları için sınav tarihini erkene almıştı. Basına yansıyan haberlere göre karantina altında olması gereken ve Covid-19 tanısı konulmuş öğrencilerle diğer öğrenciler aynı ortamda sınava alındı. Virüs salgını başlangıcında "çarklar dönmeli" diyerek işçi sınıfı ve emekçilere, "İşsizlik-açlık mı, ölüm mü?" ikilemini dayatan faşizm, milyonlarca gence de "Geleceksizlik mi, ölüm mü?" ikilemini dayattı. Böylelikle devletin milyonlarca insanın hayatını hiçe saydığı, "salgınla mücadele" söyleminin gerçeği yansıtmadığı bir kez daha net olarak açığa çıktı.

Salgın döneminde işçi sınıfını çalışmak zorunda bırakan iktidar, daha salgın tehlikesi ortadan kalkmamışken bu kez de kıdem tazminatını gündeme getirdi. R.T. Erdoğan kendisinin de işçilikten gelen biri olduğunu hatırlatarak, "Her işçimizin kazanılmış hakkını koru-

mak en başta görevimizdir. İşverenlerin ve çalışanların sorunlarına köklü çözümler getirmeye çalışıyoruz. Kıdem tazminatı konusu da bunlardan biridir" (27.06) dedi.

R.T. Erdoğan'ın bu açıklaması, önümüzdeki süreçte işçi sınıfının kazanılmış en temel haklarından biri olan kıdem tazminatına yönelik "köklü" bir "çözüm" getirilmesi olarak anlaşılmalıdır. Erdoğan'ın "işçilikten gelme" biri olarak, kıdem tazminatına "köklü çözümlü", Refah Partisi İl Başkanlığı yaptığı dönemde "grev gözcüsü" gömleği giydiği ancak iktidarı döneminde işçilerin grev hakkını "milli gerekçelerle" yasaklamasından da rahatlıkla anlaşılabilir. Önümüzdeki süreçte, virüs salgınının ekonomiye etkisi bahane edilip, herkesin fedakarlık yapması gerektiği propagandasıyla, işçi sınıfının kıdem tazminatına yönelik saldırı gündeme gelecektir.

Yine salgın başlangıcında "krizi fırsata çevireceğiz" diyen hakim sınıf sözcülerinin bu konuda gerçekten de adım attıklarına tanık olduk. Salgınla mücadele adı altında kuralları ihlal ettikleri gerekçesiyle binlerce insana para cezası

kesilmesi yeni bir soygun yöntemi olarak başarıyla hayata geçirildi. Sadece bu da değil. Salgın başlangıcında iktidarın halka İBAN numarası vererek başlattığı "Biz Bize Yeteriz" kampanyasında toplanan 2 milyar 100 milyon 418 bin liranın nereye harcandığının bilinmediği iddiaları da basında çokça yer aldı.

Virüs salgını, Kürde saldırının bir aracı olarak da devreye sokuldu. Faşizmin T. Kürdistan illerinde salgına karşı hiçbir önlem almadığı ve hatta Cizre örneğinde olduğu gibi, salgının yayılmasına duyarsız kaldığı açığa çıktı. Cizre'de vaka sayısı ve hastaların tedavi edilmeyip evlerine gönderilmesi, "Kürt Mehmet Nöbete" anlayışının hiç değişmediğini, "Kürt anasını görmesin siyaseti"nin tüm hızıyla sürdürüldüğünü gösterdi. Hakim sınıfların gerçekten de "krizi fırsata" çevirmek için Kürt illerinde virüsün yayılmasını bilinçli olarak engellemedikleri anlaşılmaktadır.

Yine virüs salgını sırasında onlarca kadın erkekler tarafından katledildi. Bu gerçeğe rağmen devletin İçişleri Bakanı "kadına yönelik şiddet ve cinayetler azaldı" açıklaması yapabildi. Faşist bakanın bu açıklamasının ardından 18

günde 16 kadın erkekler tarafından katledildi. Koronavirüs salgını nedeniyle insanların evlerine kapanmak zorunda kaldığı Mart-Nisan-Mayıs aylarında 70 kadın erkekler tarafından katledildi. Bunlar yaşanırken AKP Grup Başkanvekili Özlem Zengin ise "Bu ülkede AK Parti gelene kadar kadın kelimesinin adı yoktu Türkiye'de" açıklamasını yapabildi.

Faşizmin saldırganlığının seviyesi krizine paraleldir

Bütün bu yaşananlar faşist devletin içinde bulunduğu durumdan bağımsız değildir. TC devleti, ne kadar gizlemeye çalışırsa çalışsın ağır bir ekonomik kriz içindedir. Ekonomik krize paralel, salgınla birlikte bir yönetme krizi içine de girmiş durumdadır. Hakim sınıfların "krizi fırsata çevirme" yaklaşımı bir de buradan değerlendirilmelidir.

Hakim sınıfların yönetme krizi beraberinde sınır içi ve sınır dışında faşist saldırganlığını artırmış durumdadır. Son yaşanan gelişmelerin de bir kez daha gösterdiği üzere faşist devlet, yeni bir saldırı konseptini devreye sokmuş durumdadır. Sıkıştıkça hem içeride hem de dışarıda saldırganlığının doza-

Helincê köyündeki katliam protesto edildi | Kobanê - 28 Haziran 2020

ını artırmıştır. Hakim sınıf sözcüleri ne zaman “biz Kürtlerle etle tırnak gibiyiz” açıklaması yapsalar arkasından yeni bir saldırganlık konsepti devreye sokmuşlardır.

Nitekim faşist devletin Milli Savunma Bakanı Hulusi Akar; “Türkler ve Kürtler et ve tırnak gibidir. İster Suriye’nin kuzeyinde olsun, ister Irak’ın kuzeyinde olsun Mehmetçiğin yaptığı tüm operasyonları bazı mihraklar Türkler, Kürtlere saldırıyor şeklinde lanse ediyor. Bu kesinlikle yanlış. Kesinlikle doğru değil. Bu tamamen bir algı operasyonudur” (25 Haziran) derken gerçekte karşı bir algı operasyonu yapmaya çalışmaktadır.

Sınır içinde başta Kürt hareketi ve demokratik kurumlara yönelik artan faşist saldırganlık ve tutuklama siyaseti, sınır dışında katliam ve işgal saldırılarıyla sürdürülmektedir. Kobane’de 3 yurtsever kadının SIHA’larla katledilmesi, ardından Irak Kürdistanı’na yönelik girişilen işgal hareketi, bu yeni konseptin ürünüdür. Bu konseptin Batı Avrupa ayağı ise örgütlenen ırkçı faşist çetelerce devrimci muhaliflere yönelik saldırılardır. Avusturya-Viyana’da ilk önce Avrupa Kadın Dayanışması’nın eylemine sonra da ATİK’e bağlı faaliyet yürüten Viyana Türkiyeli İşçiler Derneği (VİTİD)’e yönelik faşist saldırı asla tesadüfî değildir.

Bu gelişmelere bir de Saray’da beş saat sürdüğü açıklanan Cumhurbaşkanlığı Yüksek İstişare Kurulu’nda Ermeni Soykırımı’na karşı devletin “Ermeni Soykırımı’yla ilgili yeni bir strateji geliştirilmesi” ve bu amaçla yeni bir örgütlenme kurma kararının alınması eklendiğinde, faşizmin yeni saldırı konsepti daha iyi anlaşılır.

Türk hakim sınıflarının içinde buldukları kriz hali, bir kez daha işçi sınıfına yönelik hak gasplarına ve Kürtlere, Ermenilere, kadın ve LGBTİ+’lara yönelik, ırkçı, şoven, homofobik söylemlerle hedef göstermelerine yol açmaktadır. Bir kez daha şovenizm, kadın ve LGBTİ+ düşmanlığı, hakim sınıflar açısından iktidarlarını korumak için kullanışlı birer araç olarak devreye sokulmaktadır. Bu gerici politikalarla kitleler, faşizmin arkasında yedeklenmek istenmektedir.

Bu noktada özellikle vurgulamak gerekir ki uygulamaya konulan saldırganlık konsepti, sadece ve sadece AKP-MHP ile sınırlı değildir. Kimilerince “devlet aklı”, “derin devlet” vb. olarak tanımlanan şey, gerçekte Türk hakim sınıflarının ve onların sınıfsal tahakküm aracı olan devlet aygıtının hareket noktası, stratejik politikasıdır. Örneğin TC faşizminin önce Rojava Kürdistanı, İdlip ve son olarak Irak Kürdistanı’na yönelik “terörle mücadele” gerekçesiyle

gerçekleştirdiği işgal saldırıları, kesinlikle ilhak amaçlıdır. Bu kadar da olmaz diyenlere, Antakya ve Kıbrıs’ın işgal ve ilhakı örneği verilebilir.

TC faşizmi yeni Osmanlıcı hayalleriyle süslediği aktif saldırgan politikasıyla yapabiliyorsa bölgede Kürt ulusunun kazanımlarına engel olmak, Kürt ulusunun herhangi bir statü kazanmasını daha baştan engellemek istemektedir. İşgal ve ilhak ettiği bölgeler, bu amaca hizmet edecek, yapamadığı durumda ise işbirlikçi Kürtler yaratmak isteyecek ya da bu bölgeleri önümüzdeki süreçte masada bir pazarlık aracı olarak kullanacaktır. Neredeyse yarım asra yaklaşan Kıbrıs’ın kuzeyinin işgali ve uygulamaya konulan politikalar bilinmektedir.

Faşizme karşı örgütlenmek ve mücadele etmek!

Hakim sınıflar bu adımları atarken kendi içlerinde Kürtlere, Ermenilere, kadın ve LGBTİ+’lara yönelik düşmanlıkta birleşse de kendi aralarındaki dalaş da tüm hızıyla sürmektedir. Bunun son örneği “Çoklu Baro Sistemi” adı verilen yasal düzenlemedir. Bu düzenlemeye karşı aralarında “muhaşafakar” barolarında bulunduğu baro başkanlarının Savunma Yürüyüşü’nün engellenmesi ve yaşananlar buna işaretler. Benzer şekilde CHP İstanbul İl Başkanı’na verilen hapis cezasının onaylanması, Menemen Belediye Başkanı hakkında “terör” so-

Doğrudan iktidara yakın araştırma kuruluşlarının bile HDP’yi % 10 barajının altında gösterememektedir. Nitekim tam da bu nedenle seçim sisteminin değiştirilmesi tartışmaları gündeme getirilmektedir.

ruşturması açılması gibi örnekler hakim sınıf kliklerinin kendi içlerinde klik dalaşını tüm hızıyla sürdüğü anlamına gelmektedir.

Hakim sınıfların kendi içlerinde klik dalaşı sürerken, halka karşı ise saldırıda ortaklaşmaktadırlar. Faşizmin sınır içi ve sınır dışında gerçekleştirdiği saldırganlığa yönelik tek bir itirazın gelmemesi anlamlıdır. Bir o kadar da anlamlı olan, bu saldırganlığa karşı sokağın, meydanların terk edilmemesi, aktif direniş çizgisinde ısrarlı olunmasıdır. HDP’nin kendisine yönelik gerçekleştirilen faşist baskılara, gözaltı ve tutuklamalara, kayyım atamalarına karşı iki koldan başlatıldığı ve Ankara’da sonlandırdığı yürüyüş bu anlamıyla önemlidir. Yürüyüşün önemi, halk kitlelerinde yarattığı etkide gizlidir. Denilebilir ki faşizmin HDP’ye yönelik saldırıları ve baskısı ters tepmiştir. Doğrudan iktidara yakın araştırma kuruluşlarının bile HDP’yi % 10 barajının altında gösterememektedir. Nitekim tam da bu nedenle seçim sisteminin değiştirilmesi tartışmaları gündeme getirilmektedir. Bu tartışmanın bir yanında AKP-MHP’nin oy kayıpları varken, diğer yanında ise HDP’nin tüm baskı, gözaltı ve tutuklama saldırılarına karşı geriletilmemiş olması vardır.

Devrimci hareket, hakim sınıfların yönetme krizinin halka yönelik yeni saldırı konseptlerini devreye soktuğunun bilinciyle, başta işçi sınıfı olmak üzere, faşizmin yeni saldırı konseptinin hedefinde olan kitlelerle ilişkilmesini devam ettirmeli, örgütlenmesini derinleştirmelidir. Biz kez daha faşizmin virüs salgınından daha tehlikeli olduğu bilinciyle dipte, en derinlerde mayalanan öfkeyle birleşmelidir.

Çalışma Yaşamının Yeniden Şekillendirilmesi; Kıdem Tazminatı Gaspı!

Kıdem tazminatı hakkı, ilk olarak 1936 yılında iş kanuna girilmiş, geçen yıllarda işçi lehine gelişerek devam etmiştir. 2000'li yıllarla beraber budanmaya çalışılmış neredeyse AKP iktidarının her döneminde bir şekilde değişik biçimlerde gündeme getirilmiştir.

Türkiye de 2018 yılı ile başlayan ve etkileri artarak devam eden ekonomik krizin Koronavirüs pandemisi ile beraber daha da şiddetlenmesi devleti yöneten iktidarın kaynak sıkıntısı çekmesi ile birlikte iyice çözümsüzlüğe doğru gitmesi, iktidarın yeni kaynaklara doğru yönelmesine neden oldu. Yeni kaynaklar derken kastımız aslında eski olan ama her krizde değişik biçimde yöneltilen saldırılarla gasp edilen, ezilenlerin haklarıdır. İktidar pandemi sürecini de bir fırsat olarak değerlendirip krizin faturasını işçi ve emekçilere çıkarmak için azami çaba göstermektedir. Süreçten faydalanıp yıllarca mücadele içinde kazanılmış olan haklara bir bir saldırmakta ve saldırı noktasında frene basmamaktadır. Son olarak işçi ve emekçilerin 84 yıllık kazanılmış hakkı olan kıdem tazminatını fona devretmek ve bununla birlikte istihdam kalkını paketi adı altında getirmek istediği, belirli süreli iş sözleşmesi ile beraber tüm çalışma hayatını değiştirecek düzenlemeler yapmak istemektedir. İşçilerin ve emekçilerin kazanılmış hakkının ortadan kaldırılmak istenmesi patronlar ve onların hükümetlerinin 50 yıllık rüyası.

Kıdem tazminatı hakkı, ilk olarak 1936 yılında iş kanuna girilmiş, geçen yıllarda işçi lehine gelişerek devam etmiştir. 2000'li yıllarla beraber budanmaya çalışılmış neredeyse AKP iktidarının her döneminde bir şekilde değişik biçimlerde gündeme getirilmiştir. Son olarak Tamamlayıcı Emeklilik Sistemi (TES) adı altında önümüze çıkmıştır.

Mevzuata göre, işçinin çalıştığı her yıl için 30 günlük brüt ücret karşılığında kıdem tazminatı hesaplanmaktadır. Tazmi-

nat hesabı yapılırken, brüt maaşa düzenli ve nakit olarak yapılan tüm ödemeler de eklenmektedir. Burada toplanan para patronların işçiyi işten çıkarmasına engel olmakta, işten çıkarma ya da emeklilikte güvence sağlamaktadır. Kıdem tazminatı patronlar için yükümlülük, işçiler için iş güvencesidir.

Kıdem tazminatı hakkı gasp ediliyor

İktidarın kıdem tazminatı ile ilgili getirdiği iki formül üzerinde tartışılmaktadır. Birinci formüle göre yüzde 8,33'e karşılık gelen 30 günlük kıdem tazminatının yüzde 5,33'ü (19 gün) üzerinden mevcut uygulamaya devam edilmekte, kıdem tazminatının 19 günü eskisi gibi işveren yükümlülüğü olarak kalmaktadır. Kıdem tazminatı 30 günden 19 güne inmekte geri kalan yüzde 3 (11 gün) ise işveren tarafından tamamlayıcı emeklilik sistemi adı altında bir fona her ay ödenmesi tartışılmaktadır. İşçiler 60 yaşına kadar bu sistemden yararlanamamakta ve 75 yaşını doldurmadan da toplu ödeme alamamaktadır. İşçi 60 yaşını doldurduğunda fonda biriken paranın yüzde 25'ini ancak alabilmekte, kalan kısmının getirisi ise işçinin emekliliği halinde aylıklık aylığına ilave edilmektedir. Bu sistemle kıdem tazminatının yüzde 37'si ortadan kalkmakta ve fona devredilmektedir. Fon ile birlikte kıdem tazminatının miktarı da düşecek ve işçiler fonda biriken paralarını alma noktasında birçok engelle karşılaşacak.

Diğer tartışılan formülde kıdem taz-

minatı tamamen fona bırakılmaktadır. Kıdem tazminatı bir işveren yükümlülüğü olmaktan çıkmakta ve "Tamamlayıcı Emeklilik Sistemi" adı altında bir fona devredilmektedir. Bu modelde Tamamlayıcı Emeklilik Sistemi'ne işveren yüzde 4, işçi yüzde 2,5, devlet ise yüzde 1 prim ödeyecek. Üstelik bu modelde işverenlerin kıdem tazminatı yükü yüzde 52 azalmaktadır. İşverenin yükümlülüğü yüzde 8,33'ten yüzde 4'e düşmektedir. Bir diğer nokta, işçiye alacağı kıdem tazminatı için ayrıca cebinden prim ödeme yükümlülüğü getirilmesidir.

Esnek ve güvencesiz çalışma yaygınlaştırılıyor!

Kıdem tazminatı tartışmalarının gölgesinde iktidarın meclise getirmeyi planladığı, "istihdam kalkını paketi" adı altında 25 yaş altı ve 50 yaş üstü çalışanlar için getirilmek istenen yasa kıdem tazminatı tartışmaları ile beraber bir bütünün parçası olarak karşımıza çıkmaktadır. Bu bütünlük çalışma hayatının yeniden düzenlenmesi ile ilgilidir. Belirli süreli iş sözleşmesi yasalaşırsa 25 yaş altı-50 yaş üzeri işçiler ihbar ve kıdem tazminatı alamayacak, iş güvencesi kapsamı dışına çıkacak. Böylelikle sayıları 3,5 milyon üzerinde olan 25 yaş altı-50 yaş üstü çalışanlar için patronlar tazminattan kurtulmuş olacak. Bu oran sigortalı işçilerin dörtte birine tekabül etmektedir. Yine bu düzenlemeye göre 25 yaş altı işçiler ayda 10 günden az çalıştırılırlarsa SGK primi yatırılmayacak. Sadece kıdem ve ihbar tazminatını tasfiye etmek değil,

sigorta primi ödemedi işçi çalıştırabilmenin önü açılmaktadır. Belirli süreli sözleşmeler bu şekilde yaygınlaşırsa kıdem tazminatı ortadan kalkmış olacak. Bunlara ek olarak belirli süreli çalışanlar için iş güvencesi hükümleri de geçerli olmayacak. Bu durumun şimdilik kapsamının 25 yaş altı-50 yaş üstünü kapsaması ilerde tüm çalışanları kapsayacağını ön habercisidir.

Hedef Çalışma Yaşamının Patronlar Lehine Yeniden Düzenlenmesi!

Bu tartışmaların esasları daha önce açıklanan 2020-2022 yılını kapsayan Yeni Ekonomik Programda(YEP) açıkça yazılmış ve hazırlıklarına başlanmıştır. "İşgücü piyasasında yasal düzenlemesi bulunan ancak yeterli uygulama alanı olmayan esnek çalışma biçimlerinin uygulanabilirliği artırılacaktır." "Ekonomimizin uluslararası sermaye hareketlerindeki oynaklığa dayalı kırılganlığını azaltacak, reel sektöre Türk Lirası cinsinden ucuz ve uzun vadeli kaynak sağlayacak bir Tamamlayıcı Emeklilik Sistemi (TES) sosyal tarafların mutabakatı ile kurulacak ve sermaye piyasalarını derinleştirecek kapsamlı bir reform paketi devreye sokulacaktır. Tamamlayıcı Emeklilik Sistemi (TES) sosyal tarafların mutabakatı ile hayata geçirilecektir." Yukarıda alıntılanlarımız, YEP içinde çalışma yaşamı ve kıdem tazminatı ile ilgili bölümdür. Uluslararası Para Fonu(IMF) 2018 ve 2019 Türkiye raporlarında kıdem tazminatının yeniden yapılandırılması ile ilgili ısrarlı vurgular bulunmaktadır. Açıklanan YEP'te de IMF isteklerine paralel bir program oluşturulmuştur.

Patronların istediği esasta belirli süreli iş sözleşmesi ile ilgili çalışma hayatını önemli ölçüde değiştirecek yasanın geçirilmesidir. Bu yasayla beraber çalışma yaşamının patronlar lehine düzenlenmesi hedeflenmektedir. Kıdem tazminatının fona devredilmesi esas olarak iktidarın kendine kaynak yaratma girişimidir.

Sonuç olarak her iki yasa girişimi birbiriyle bağlantılı olarak çalışma hayatını yeniden düzenlemeye ilişkindir. Esnek, güvencesiz çalışmanın önü açılarak işçi ve emekçilerin yıllar içinde mücadele ile kazanmış olduğu haklarına ilişkin ciddi gaspları içermektedir.

SÖYLEŞİ: “Biz Şu An Arı Kovanına Çomağı Soktuk, Şimdi Bunu Geliştirmeyi Amaçlıyoruz”

Bimeks mağduru bin 500 işçi 22 Haziran günü mücadelelerini bir üst boyuta taşıyarak eylemliliklerine başladılar. Sürece dair konuştuğumuz Bimeks mağduru işçi Mustafa Tuna eylemlerinin sonuç getireceğini söylüyor. “Biz şuan arı kovanına çomak soktuk” diyen Tuna ile, eylemliliklerini ve ilerleyen süreçte ne yapacaklarını konuştuk.

Öncelikle kendinizi tanıtır mısınız?

İsmim Mustafa Tuna, Bimeks'te 2007 yılında başlayan maceram, 2013 Kasım'ında Electroworld'den özlük haklarıyla birlikte Bimeks'e geçiş sağlandıktan sonra iş hakkım fes edilene kadar devam etti. O sürecin ardından 2014'e kadar çalıştığım sürede yine sıkıntılar yaşadık. Electroworld'den arkadaşlarla uğraşmaya başladılar, keza diğer ekipteki arkadaşlarla uğraşmaya başladılar. Son olarak ben de 2014 Kasım'ında iş hakkı feshi oldu. Benim iş hakkı feshinde saçma sapan bir neden belirttiler. Ben de daha sonra işe iade davası açtım. Davayı da kazandım, Yargıtay'dan kesinleşmiş karar var. Tam da o süreçte bunların işyerinde peyderpey uğraşmaları başladı. Daha sonra hakkımız olan parayı alamadık.

Peki toplamda kaç işçi işten çıkarıldı?

Benim iş hakkı feshinden sonra 2017'ye kadar yaklaşık 1500 civarı mağdur işçi var. Bunların çoğu da 6 aylık maaşlarını, kıdem ve ihbarlarını alamayanlar.

Son süreçte Bimeks işçileri olarak direnişe başladınız. Bu süreç ile ilgili ne söylemek istersiniz?

Biz şu anda Umut-Sen ile birlikte hareket ediyoruz. Daha öncesinde ise “Patronların Ensesindeyiz” diye bir platform vardı, ilk onlarla konuştuk. Hem o platformla bir şey yapamadık, hem de o süreçte bizim arkadaşlarla ilgili problem vardı. Yani etkili bir girişim yapamadık açıkçası. Bir de Bimeks'in yönetiminde bulunan Aktaylar ve bunların devlet nezdinde tanıdıkları, çevreleri bunlardan dolayı çekinen insanlarda oldu, kendini geri plana atanlar oldu. Ancak Umut-Sen'le devam ettiğimiz süreçte bana göre bir ilerleme var gibi görünüyor. Çünkü ben İstanbul'daki hem Özyeğin Üniversitesi'ndeki eyleme hem de Boğaziçi Üniversitesi'ndeki eyleme katıldım.

Murat Akgiray'ın yöneticisi olduğu Bimeks'teki işçiler 2016'dan beri ne maaşlarını alabiliyor ne tazminatlarını. İşten çıkarıldıkları tarihten itibaren kıdem tazminatları ve ihbarlarını dahi alamayan işçiler 4 yıldır mücadele ediyor. Ancak mücadeleleri Akgiray'ların “devlet ağına” takılıyor.

Fotoğraflar birartıbir.org'dan alınmıştır

Açıkçası bu eylemler ile birlikte sesimiz çıkmaya başladı. Eylemlerdeki katılımı arttırabilirsek bana göre başarabileceğiz.

Aslında buradaki ana amacımız alacaklarımızı almaktan ziyade bu ailenin ticari faaliyetlerine son vermesini sağlamak. Hatta aile ile ilgili şöyle bir şey söyleyeceğim; Youtube'da bu aileden Murat Akgiray'ın bir konuşması var. “Kariyer zirvesi” diye bir yerde 2011 veya 2012 olması lazım. Eğer o videoyu izlerseniz bu insanların ne kadar aşağılık olduğunu görürsünüz. Videoda adam, kendi kariyerini anlatıyor ama baktığımız zaman ne kadar şirket batırıldığını ne kadar insanı mağdur ettiğini görebiliyorsunuz.

Mağdur arkadaşlarımıza da şunu söylüyorum; işte bunlar böyle insanlar, şu an bizim gittiğimiz yol doğru yoldur, hakkımız olan budur. Zaten Bimeks işçileri bunların umurunda değil. Gerek Murat Akgiray'ın, gerek Vedat Akgiray'ın, gerek de Ahmet Akgiray'ın. Ancak şu anda deyim yerinde ise arı kovanına çomak soktuğumuz için tedirginler. Hatta Özyeğin Üniversitesi önündeki eylemden önce, üniversite yönetimi Umut-Sen'den Başaran'ı arayıp “kardeşim bizi bu işe ne karıştırıyorsunuz” dediğini biliyoruz. Bu da demek oluyor ki artık bizden ürkmeye

başladılar.

Aynı gün içerisinde 3 eylem yaptınız. O eylemlere dair ne söylemek istersiniz?

Evet, ilk eylem Özyeğin Üniversitesi'nde oldu akabinde Boğaziçi Üniversitesi'ne geçtik. Keza Ankara'da da bir arkadaşımız eylem yaptı. Ankara'da tek başına eylem yapan arkadaşı da tebrik ediyoruz, o kadar eylem çağrısı yapıldı ancak kimse gelmedi. O ise tek başına da olsa eylemi gerçekleştirdi. Yani arkadaşımız onlara karşı “ben buradayım” diyor, eyleminin ve davasının arkasında duruyor, ki en güzeli de budur.

Peki bu şirketin konkordato etmesi ancak batık hale gelmesi gibi bir durum söz konusu bunun aslı nedir?

Bu şirketin konkordato ettiği ilan edildi ancak bu yalan. Bimeks'in iflas olarak gösterilmesinin asıl nedeni de borsada yaptıkları hileleri. Aslında bunlar 2021 yılını bekliyorlar, ki zamanaşımı olsun. Çünkü konkordato talepleri karşılanmadı. Amaçları da yabancı yatırımcıların bunların hisselerini almalarıdır.

Peki sizin işe iade davası ne durumda şu an?

Benim işe iade davamın sonuçlanması yaklaşık iki buçuk üç yıl sürdü. Yok o hakim değişti, yok şu değişti, bu değişti

derken bir yılda bitirilmesi gereken dava üç yıla sarktı ve nihayetinde ise iade davasını kazandım.

Peki son olarak eklemek istediğiniz bir şey var mı?

Dediğimiz gibi ilk olarak yasal haklarımızı, alacaklarımızı almak istiyoruz. Ancak esas amacımız bu insanların ticari faaliyetlerine her alanda son vermek. Çünkü bu insanlar ticari hayatları boyunca birçok şirket batırıp birçok insanın hakkına yemişler. Bundan önce kurdukları şirketler ve iştirakçi olduğu evlerle yeni birçok insanı mağdur ettiler. Ve Aslında biz de bu mağdur ettikleri insanlara da dokunuyoruz. Ve bu mücadelenin ardından ne üniversitede profesörlük yapabilsinler, ne de iş yapabilsinler. Çektirdikleri bu kadar acıları kendileri de çeksinler istiyoruz.

Mustafa Tuna

Mardin Eti Bakır Şantiyesinde 40 İşçi Koronavirüse Yakalandı

Mazıdağı'daki Eti Bakır'ın demiryolu şantiyesinde çalışan işçilerden 40'ı Covid-19'a yakalandı.

Mardin'in Mazıdağı ilçesinde bulunan Cengiz Holding'e ait Eti Bakır Metal Geri Kazanım ve Entegre Gübre Fabrikası'nın Diyarbakır-Mazıdağı demiryolu inşaatında çalışan işçilerden 40'ı son bir haftada Covid-19'a yakalandı. Test sonuçları pozitif çıkan işçilerin Mardin, Mazıdağı ve Derik'te bulunan devlet hastanelerinde tedavi altına alındığı belirtildi.

40 işçide virüs tespit edilmesine rağmen yüzlerce işçi aynı şantiyede çalışmaya devam ediyor.

SÖYLEŞİ: “Emekten Yana Olanların Desteğini Hissetmek Çok Önemli”

23 Haziran'da AtlasGlobal'in eski merkez binası önünde seslerini duyurmak üzere eylem yaptı. Süreçle ilgili sorularımızı cevaplayan AtlasGlobal işçisi Tamer Ercan, iflastan sonra işçilerin pandemi-den kaynaklı iş bulamadığını ve çok zor durumda kaldıklarını belirtti.

AtlasGlobal'in iflasının ardından birikmiş maaşlarını, kıdem, ihbar ve özlük haklarını alamayan işçiler, kurdukları “Atlas Zedeler Adalet Platformu” (AZAP) aracılığıyla sesini duyurmaya çalışıyor. Şubat ayında iflas eden AtlasGlobal şirketinin çalışanları, ödenmeyen maaş ve kıdem tazminatları için eylem sürecine başladı.

Konuya ilişkin AtlasGlobal işçisi Tamer Ercan ile bir söyleşi gerçekleştirdik.

Şirket ne zaman iflas etti ve süreç nasıl başladı?

Şirket iflasını 14 Şubat 2020'de verdi ama süreç Kasım ayında başladı. 5 Kasım'da ilk defa maaşlarımızı aksattılar. Kasımın 15'inden sonra verdiler maaşlarımızı. Ondan sonraki aydan itibaren ise maaşlarımızı alamadık. Biz ofis çalışanları olarak Aralık'tan itibaren, kokpit ekibi dediğimiz kaptanlar, yardımcı kaptanlar ve kabin görevlileri ise Kasım'dan itibaren maaşlarımızı alamadık.

“Ersoylar'da kimsenin parası kalmaz”

Ondan sonra bu süreç içerisinde patronu her işçi gibi biz de “maaşlarımız ne zaman verilecek” diye sorguladık. Patron, bütün çalışanlarla ara ara 5-6 toplantı yaptı. Her seferinde bir yerden para beklediğini, bu para geldiğinde de tüm ödemelerin yapılacağını, şirketin asla ama asla iflası düşünmediğini, büyüme düşündüğünü, hamasi edebiyat yaparak, “Ersoylar'da kimsenin parası kalmaz” gibi klişe söylemlerde bulundu. Bunun klişe olduğunu olaylar başımıza geldikten sonra öğrendik. Çünkü çok fazla yaşadığımız bir süreç değildi. Açıkçası Ersoylar Ailesi'nin geçmişine baktığımız zaman, varlıklarıyla vs. güven veren, Türkiye'nin belli başlı yerlerini tutmuş, 9-10 tane oteli olan, kardeşlerinden biri bakan olan (Kültür ve Turizm Bakanı Mehmet Nuri Ersoy) bir aile. O yüzden batacaklarına hiç inanmadık.

Şubat ayının başında uçuş ekibi, “eğer biz maaşlarımızı alamıyorsak, işi

durdururuz” dedi. Bu arada Sivil Havacılık Genel Müdürlüğü denetlemeye geldi, bir takım bizim lehimize bulgular yazdı ve şirkete belli bir süre verdi. Bu süre sonucunda da personel alacaklarının yapılandırılıp verilmesine, diğer borçların da yapılandırılmasına karar verdi.

14 Şubat günü geldik ki bize “arkadaşlar iflas ettik” dediler. Bir hafta sonra gelip çıkışlarımızı almamızı söylediler.

Konkordato süreci olmadı mı?

Konkordato ilan etmek havayolu şirketlerinde çok zor. Biliyorsunuz konkordato borçların yapılandırılmasıyla ilgili bir süreç ve kamuoyuna açıklanması gerekiyor. Bence hiçbir yolcu konkordato ilan etmiş bir şirketten bilet almaz. Çünkü biletin yanma tehlikesi var. Özetle, normalde şirketlerin iflasa gittiği süreçte konkordato durumu söz konusu ama eğer ilan edilseydi, yolcular muhtemelen bu havayolu firmasını tercih etmeyecekti.

“İflas'tan sonra kadın çalışanlar ailelerinin yanına dönmek zorunda kaldı”

Birikmiş maaşlarınızın yanında kıdem ile ihbar tazminatınız ve özlük haklarınızı da alabildiniz mi?

Hiçbir şey alamadık. Ben 6 senelik çalıştım fakat 14-15 senelik çalışanlar var. Onların durumu bayağı kötü. Ben işsizlik maaşı alıyorum. Başka bir gelirim de yok. Ama işsizlik maaşı bile alamayan arkadaşlarımız var. Çünkü bazı arkadaşlarımız daha önce ücretsiz izine çıktığı

için, günleri dolmadığı için işsizlik maaşı alamadı. Bazıları ise kanuni haklarını kullanıp ‘haklı fesih’ yapmasına rağmen şirket tarafından ‘isteğe bağlı fesih’ gösterilip çıkarıldığı için işsizlik maaşı alamadı. Mesela Antalya’da ekiplerimiz vardı. İflas’tan sonra kadın arkadaşlarımız ailelerinin yanına dönmek zorunda kaldı. Çünkü herhangi bir gelirleri kalmadı. Bu gerçekten çok güç bir durum. Bir de tek deneyimimiz olan havacılık sektöründe, pandemiden kaynaklı uçuş gerçekleşmiyor dolayısıyla da pandemi-den en çok etkilenen sektör olduğu için işe alım yapılmıyor. Yani yeni bir iş de bulamıyoruz.

Bir platform kurma fikri nasıl ortaya çıktı peki?

Bizim çalışma ortamımızda arkadaşlık, dayanışma içinde olma durumumuz çok iyiydi. Herkes birbirine destek çıkardı. Bu yüzden de şirketten ayrıldıktan sonra da birbirimizle irtibatımız vardı. Daha sonra Hava-Sen (Havayolu Çalışanları Sendikası) “Mağdur olan arkadaşlar, gelin buluşalım” diye bize bir çağrı yaptı. Gittik buluştuk, orda herkesi yüzyüze görünce dedik ki “biz bir platform kuralım.” Mart ayının ortalarında ise AZAP’ı (Atlaszedeler Adalet Platformu) kurduk. Platform kurduk çünkü biz işsiz olduğumuz, bir iş kolunda çalışmadığımız için bir sendika altında birleşemiyoruz.

Hukuki süreç ne durumda?

Aslında ilk mahkeme görüldü ama

ilk mahkeme dosyanın açılmasıyla ilgili sadece. İkinci mahkeme ise 2 Temmuz 2020’de istinaf mahkemesi olarak yapılacak. 200, hatta belki de daha fazla arkadaşımız davaya müdahil durumda ve aynı zamanda davanın takipçisiyiz. Bu konuda birlik ve irade ortaya konulmuş durumda. Eylem iradesi de daha da artarak devam edecek.

Kamuoyu çalışması ile ilgili planlarınız nedir?

Önceden belirttiğim gibi ilk önce 2 Temmuz’da Bakırköy Adliyesi’nde dava takibi yapacağız. Davadan sonra avukat arkadaşlarımızla bir araya gelip toplantı alacağız. Şu süreçte biraz planlarımız ham durumda açıkçası. Aldığımız tepkilere göre ilerleyeceğiz. Basını sürekli bilgilendirmeye devam edeceğiz. Ayrıca Ankara’ya yürüme gibi bir planımız var. Onun dışında mecliste sesimizi duyurabileceğimiz çeşitli siyasi partilere ulaşma gibi planlarımız var.

Son olarak eklemek istediğiniz başka birşey varmı?

Bize yer-zaman ayırdığınız için teşekkür ederiz. Bu aralar yoğunlaşmaya başladık. Geçenlerde Twitter’da bir hashtag çalışmamız vardı. Şükür ki gündeme oturduk. Bu süreçte bütün işçi platformlarının, sendikaların, sizlerin yani basın desteğini aldık. Söylemek istediğim, bizim arkamızda olan, emekten yana olan herkese teşekkür ediyoruz. En önemli söylemem gereken şey sanırım bu.

Dersim'de Munzur Üniversitesi öğrencisi Gülistan Doku, 5 Ocak'tan bu yana kayıp. 9 Ocak'tan bugüne arama çalışmaları sürerken, 6 aya varan zaman diliminde savcılık soruşturmayla ilgili bir sonuca ulaşamadı.

Gülistan Kayıp: “Soruşturma” Deliller Karartılarak “Sürdürülüyor”

Gülistan Doku'nun kaybolmasından sorumlu olan şüpheli Abarakov ile ilgili etkin bir soruşturma yürütülmezken, ailesi ve kadın örgütleri soruşturmanın aydınlatılması için mücadele yürütüyor.

Gülistan Doku'nun akıbeti ile ilgili aylardır gelişme yokken, soruşturmanın seyrini değiştirecek yeni bulgular ise gün yüzüne çıkmaya başladı. Savcılığın soruşturmanın bir numaralı şüphelisi Zinal Abarakov'un telefonunun incelenmesi yönünde aldığı karardan, Abarakov'un önceden haberdar olduğu ortaya çıktı. Soruşturma dosyasını, şüpheli Abarakov'un üvey babasının görevli olduğu “Asayiş Şube” yürütmekte. Böylelikle soruşturmanın gidişatı şeffaf yürütülmediği gibi Abarakov'un lehine delillerin de karartılarak ilerlendiğini görmekteyiz.

Abarakov'un yaşadığı evin yakınındaki kamera kayıtlarının incelemesinde şüpheli Abarakov'un görüntüleri tespit edilirken, üvey babası ve aynı zamanda soruşturmada görevli polis olan Engin Yüce'ye ait görüntü kayıtları bulunamadı. Bu somut durum bile dosyadaki delillerin karartıldığını ispatlar nitelikte.

Gülistan'ın en son birlikte görüldüğü şüpheli Abarakov ile ilgili ilk günden iti-

baren etkin bir soruşturma-inceleme yürütülmemektedir. Baş şüpheli olmasına karşın ilk günden gözaltına alınmayarak, ortadan kayboluşuna seyirci kalmıştır.

Soruşturmanın şüphelinin üvey babasının görevli olduğu asayiş şube tarafından yürütülmesi, Abarakov'un dosya ile ilgili tüm bilgilere önceden ulaşabildiği ve delillerin karartıldığı iddialarını güçlendirmektedir. Bu durum soruşturmanın gidişatını etkileyen birçok sonuç doğururken, şüphelinin üvey babası soruşturmanın yürütüldüğü şubede hala görevine devam etmektedir. Soruşturma savcısı şüphelinin kaçmasını önlemek ya da dosyadaki delillerin korunması ile ilgili hiçbir işlem yapmayarak, dosyanın akıbetine ortak olmaktadır. Soruşturma devam ederken, Gülistan'ın kayboluşundan sorumlu olan Abarakov yurtdışına kaçmış ve dosyadaki deliller üvey babası tarafından karartılmaktadır. Etkili ve adil bir soruşturma yürütülmediği büyük bir gerçekliktir.

Bu gerçeklik karşısında kadınlar erkek adalete güvenmiyor ve Gülistan'ın akıbeti için mücadele yürütmeye devam ediyor. Gülistan Doku ve daha nicelerinin kaybedildiği, katledildiği dönemde, devlet kadın katillerinin peşine düşmezken kadınları ve kadın mücadelesini hedef almaya devam ediyor. Gülistan Doku'nun akıbeti için mücadele yürüten kadınları baskı ve tehditlerle yıldırma hedeflemekteler. Gülistan için adalet arayışını sürdüren Roza Kadın Derneği çalışanları ve TJA aktivistlerinin gözaltına alınıp, tutuklandığı tabloda devlet kadın düşmanlığını bir kez daha kanıtladı. Kadın katillerinin, tacizci ve tecavüzcülerin infaz yasasıyla serbest bırakıldığı bir dönemde, katledilen kadınlar için mücadele yürütenlere ise tahammül yok. Soruşturmayla ilgili her gün yeni bir açık gün yüzüne çıkarken, kadınlar baskı ve tehdit karşısında Gülistan için mücadeleyi sürdürmekte kararlı.

DİSK: Salgında Kadın İşsizliği Yüzde 45'E Çıktı

Yayımlanan raporda, kadınların salgın dönemindeki işsizlik ve istihdam kaybından daha fazla etkilendiği belirtildi.

Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu Araştırma Merkezi (DİSK-AR) Covid-19 salgını döneminde kadın işgücünün görünümü raporunu yayımladı.

DİSK-AR'ın raporunda öne çıkan başlıklar şöyle: TÜİK verilerine göre toplam işgücü son bir yılda 2 milyon 235 bin azalarak, 32 milyon 339 binden 30 milyon 104 bine geriledi.

Bu azalışa cinsiyet bazında bakıldığında kadın işgücünde daha büyük bir daralma söz konusu. Son bir yılda toplam işgücü yüzde 6,9 ve işgücündeki erkeklerin sayısı yüzde 4,9 azalırken işgücündeki kadınların sayısı yüzde 11,1 oranında azaldı. Kadınlar işgücü piyasasından çekildiler, daha fazla istihdam dışına çıktılar ve iş aramaktan vazgeçtiler.

İstihdam edilenlerin toplam sayısı 1 milyon 662 bin azalarak, 26 milyon 133 bine geriledi. İstihdam edilen erkeklerin sayısı bir yılda 858 bin azalarak 18 milyon 11 bine, kadınların sayısı ise 804 bin azalarak 8 milyon 122 bine geriledi. Son bir yılda istihdam edilenlerin toplam sayısı yüzde 6, istihdam edilen erkeklerin sayısı yüzde 4,5 azalırken istihdam edilen kadınların sayısı ise yüzde 9 azaldı. Kadınların istihdam oranı bir

yılda 3 puan azalarak yüzde 28,5'ten yüzde 25,5'e düştü. Böylece çalışma çağındaki her dört kadından sadece biri istihdama katılmış oldu.

Revize geniş tanımlı kadın işsizliği yüzde 45,3 olarak hesaplandı: Kadın işsizliği hem dar hem geniş tanımlı işsizlik türünde erkeklerden daha yüksek seyrediyor. DİSK-AR'ın kullandığı geniş tanımlı işsizlik metoduna göre Mart 2019'da yüzde 27,3 olan kadınlarda geniş tanımlı işsizlik oranı yüzde 32,1'e yükseldi. ILO'nun eşdeğer tam zamanlı istihdam kaybı metodundan yararlanarak hesaplanan Covid-19 etkisiyle revize geniş tanımlı işsizlik oranı ise Mayıs 2020'de genelde yüzde 39,4, erkeklerde yüzde 35,2 ve kadınlarda yüzde 45,3 olarak gerçekleşti.

İşbaşında olan kadınların sayısı son bir yılda yüzde 21 azaldı: Covid-19 döneminde kısa çalışma ve ücretsiz izin uygulamalarının yoğunlaşmasıyla birlikte işbaşında olanların sayısında ciddi düşüşler meydana geldi. Mart 2019'da 8 milyon 663 bin olan işbaşındaki kadınların sayısı Mart 2020'de 1 milyon 818 bin azalarak 6 milyon 845 bin oldu. İşbaşında olan kadınların sayısı bir yılda yüzde 21 oranında azaldı.

Ben Neredeyim: Hayatın Her Yerinde, Mücadeledeyim!

“Salgında hayatlarını heteroseksizmle çevrili atanmış aile evlerine sığdıramayanlar, güvencesiz ve sömürüye dayalı işlerde çalıştırılan, salgında işinden olan, beldesiz kalan bacılar; özgürlükleri derdest edilmiş, virüse serbest, insana yasak sınırlarda daha güvenli bir hayat özlemindeki LGBTİ+’lar olarak soruyoruz: ‘ben neredeyim’” denilerek başladı 28. İstanbul LGBTİ+ Onur Haftası. (Kuşkusuz Onur Haftası sadece İstanbul’la sınırlı değildi; Mersin, Denizli başta olmak üzere çok sayıda şehirde de Onur Haftası için çağrılar yapıldı, online etkinlikler gerçekleştirildi. Gerçekleştirilmeye de devam ediliyor)

Bu sene Onur Haftası’nın en belirgin özelliği, Haziran ayının son haftası daha aktif olmakla birlikte ay başından itibaren hem LGBTİ+ hareketinin kendisinin özne olduğu hem de kendisinden bağımsız şekillerde gündemde olmasıydı.

Kuşkusuz bunda AKP’nin payı “büyük”. Yoksul halk kitlelerini kamplaştırmada ve ikiye bölme-ahlakçı politikalarla besleyip manipüle etmede, cinsel yönelim ve kimlikler bir araç olarak kullanıldı. Pandeminin kaynağının LGBTİ+’lar ve yalnız yaşayan kadınlar olduğu açıklamasının Diyanet’çe açıklanmasından tutalım da buna çanak tutan bürokratların konuşmalarına... Barolar tarafından devlet kurumlarının nefret açıklamalarına dönük tepkilerinin, barolara dönük saldırıları meşrulaştırmak için kullanılan çocukların gökkuşağı çizimli “evde kal” etkinliklerinin “LGBTİ+ lobisinin işleri” olduğu propagandasına... dek toplumu ve toplumun demokratik kurumlarını yeniden dizayn etmede “kullanışlı araç” olarak görüldü LGBTİ+’lar.

Ancak bundan daha önemlisi nefes aldırılmayan yasaklara, nefret suçlarının bizzat devlet eliyle işlenip teşvik edilmesine, pandemi ile birlikte LGBTİ+’lar açısından yaşam alanlarının giderek darlaşmasına rağmen varlık mücadelesinde görünürlüğü arttığı bir ay oldu Haziran. Tüm ay boyunca varlık/onur mücadelesi sürdü. Tehditler, “yallah Hollanda’ya” minvalinde çapsiz nefret örnekleri, yasaklar; gökkuşağı renklerinin sokakla buluşmasını, şimdilerde en hareketli muhalefet alanı olan sosyal medyada bu mücadelenin

güçlü bir şekilde yansımaları engellemedi. Bir başka örnek olarak Orlando Katliamı’nın 4. yıldönümü vesilesiyle YDK’lılar olarak bizlerin de örgütleyicisi olduğu Kadıköy anmasındaki yasaklara rağmen ısrar, önemliydi.

Değınmeden geçmeyelim; Harry Potter ile daha çok tanınan İngiliz yazar J.K.Rowling’in, trans kadınların “kadınlığın tartışmaya açıldığı” paylaşım ve ardından yazısı ile yeniden hortlatılan tartışma da tüm ay boyunca gündemdedi. Kuşkusuz başlı başına bir değerlendirme yazısına ihtiyaç duyulan bu konudaki düzey ve yaklaşımların, LGBTİ+ fobiye kadınlar içerisinde geliştiren türde bulduğumuza dikkat çekip, bu tartışmaya dahil olduğumuzda da “trans kadınlar kadındır” önkabulüyle katılabileceğimizi belirterek kısa bir değini yapalım.

Onur Haftası’nda neler yaptık? LGBTİ+ mücadelesinin kadın mücadelesiyle çok fazla ortak koordinatı var, dolayısıyla (aynılaştırmadan ama tamamen de ayırıksılaştırmadan) Onur Haftası bizler açısından da önemli bir gündem başlığı oldu.

Pandemi süreci başladığından bu yana salgın koşullarında nasıl bir araya gelebiliriz’i tartışıyorduk. İnternet üzerinden çeşitli programlarla çoklu görüşmeler yaparak bunun eksikliğini bir parça gidermeye çalıştık. Kuşkusuz hiçbir yüz yüze olmanın, birbirimize dokunabilmenin yerini tutan görüşmeler değildi ve ilk fırsatta yeniden toplaşmaya çalışıcağımız ama dönemsel olarak ihtiyacımızı bu görüşmeler üzerinden ortaklaştırmaya çalıştık. Pandeminin üzerimizdeki etkilerini konuştuk, şarap-şiir gecesi düzenledik, neler yapalım’ları konuştuk... derken görüşmelerde söz dönüp dolaşıp Onur Haftası’na geldi.

Önerileri konuştuk, tartıştık... Onur Haftası boyunca görünürlüğü artıracak şekilde gökkuşağını maskelerimizde, çantamızda taşıma, “Ben Neredeyim” sorusuna yanıt olarak videolar hazırlama ve bir de LGBTİ+ aktivistlerle sosyal medya hesaplarımız üzerinden bir canlı yayın düzenleme kararları aldık.

Maskelerimizi gökkuşağı ile süsledik, videolarımızı çektik ve son olarak HDK Kadın Meclisleri’nden LGBTİ+ aktivist Özcan Dündar, LGBTİ+ aktivist

Kaynak: ANF

Yıldız İdil Şen ve YDK’dan Aslı Ceren Aslan’ın katıldığı bir canlı yayın programı yaptık. “Ben Neredeyim” sorusu ile başlayan programda pandeminin LGB-

Tİ+’ların hayatındaki etkileri, pandemi ile nefretin normalleştirilmesi çabaları ve kadın ile LGBTİ+ mücadelesinin keşif noktaları tartışıldı.

Hormonlu Domates Ödülleri, Sansüre Rağmen Sahiplerini Buldu!

Onur Haftası, çok renkli ve yaratıcı eylemleri ile geride kalırken, her sene olduğu gibi bu sene de “Hormonlu Domates Ödül Töreni” merakla beklenendi. Yıl boyunca gerçekleşen LGBTİ+ fobik tutumların, çeşitli kategorilerde ödüllendirildiği Hormonlu Domates LGBTİ+Fobi Ödülleri Töreni bu yıl 16. kez gerçekleşti. Canlı yayınlanan tören, Youtube uygulaması tarafından iki kez engellense de ödülleri; siyasetten medyaya, eğitimden tıba uzanan fobiler ve fobikler hormonlu domatesler ile buluştu.

İstanbul LGBTİ+ Onur Haftası hesabından yayınlanan ödülleri kategori ve sahipleri şu şekilde: “Kurumlar kategorisinde nefret söylemleriyle dolu hedef gösteren ifadeler yer veren hutbe sebebiyle aday gösterilen Diyanet İşleri Başkanlığı; Siyaset kategorisinde LGBTİ+ fobiye her zaman sürdüren Vatan Partisi Genel Başkanı Doğu Perinçek hormonlu

almaya hak kazanırken;

Eğitim kategorisinde Boğaziçi Üniversitesi Rektörlüğü, Tıp kategorisinde Hekim Metin Çakır, Sivil Toplum kategorisinde Hukukçular Derneği, Medya kategorisinde Hilal Kaplan, Televizyon kategorisinde İsmail Küçükkaya, Beynelmillel kategorisinde Macaristan Başbakanı Victor Orban,

Online Uygulamalar kategorisinde ise Ekşi Sözlük ödülün sahibi oldu. Bu yıla özel kategoriler olan Geymerkezcilik Ödülü GMAG’e, Transfobi Özel Ödülü Harry Potter kitaplarının yazarı J. K. Rowling’e verildi.

Oylama sırasında Sürpriz Ödül olarak duyurulan ödül ise, Pozitif Dayanışma’nın Eyidislili Domates adı ile bu yıl ilk kez gerçekleştirdiği yarışmanın da kazananı olan, HIV ile yaşayanları hedef gösteren Diyanet İşleri Başkanı Prof. Dr. Ali Erbaş’a verildi.”

Kürtlerin Birliğine, Özgürlük ve Demokrasi Mücadelesine Atılan Pençe

TC devleti tarafından 15 Haziran'da başlatılan **"Pençe-Kaplan"** harekâtı gündemi işgal etmeyi sürdürüyor. Kürt Ulusal Özgürlük Hareketinin, güçlü direnişiyle birlikte şiddetli çatışmaların yaşandığı operasyonun zamanlaması son derece manidar.

Türk devleti, uzunca bir süredir T. Kürdistanı başta olmak üzere Rojava ve Irak Kürdistanı'nda saldırılarını yoğunlaştırmış bulunuyor. Şengal ve Mexmûra yönelik bombardımanları, "PKK Süleymaniye'de etkin" söyleminin arkasından bu kente yönelik SİHA saldırıları izledi. Diğer yandan aynı dönemde Kobenê'de bir eve yapılan SİHA saldırısında YJA Star üyeleri katledildi.

Türk devleti, içeride Kürt hareketine yönelik kapsamlı operasyonlarına paralel olarak sınır ötesinde Rojava'dan Irak Kürdistanı'na kadar geniş bir alanda Kürt Ulusal Özgürlük Hareketi'ni hedef alan saldırılar gerçekleştiriyor. Tüm bu saldırı ve operasyonlarda artan tempunun, 26 Haziran'da Demokratik Suriye Güçleri (QSD) Genel Komutanı Mazlum Ebdî ile Kürdistan Yurtseverler Birliği (YNK) Eşbaşkanı Lahur Şêx Cengî'nin, Kuzey-Doğu Suriye'deki gelişmeler ile Kürt ulusal birliğine ilişkin gerçekleştirdiği görüşmeye denk gelmesi de son derece anlamlı.

Tampon bölge kılıfı işgal ilhak!

Heftanî'ne yönelik son operasyonu, Türk devletinin Xakurkê'ye bağlı Lêlikan alanlarına yönelik saldırılarına eklenen yeni bir halka olarak görmek gerekir. Medya Savunma Alanları'na yönelik bir süredir geliştirilen bu saldırıların Xabur'dan Kandil'e kadar Türkiye-Irak, İran-Irak resmi sınırını içine alan bir bölgeyi içerdiğini bizzat Türk yetkilileri açıklamıştı. Türk devleti, Ortadoğu'da emperyalistler arası hesaplaşmada kendine yer bulma, bu sırada da önündeki en büyük engel, düşman olarak gördüğü Kürt Ulusal Özgürlük Hareketi'nin kazanımlarını tasfiye etme hedefi taşıyor. TC diğer yandan Rojava merkezli yürüten, kendi içinde belli riskler taşısa da dört parça Kürdistan'da Kürtler üzerinde önemli bir umut ve coşku yaratan "Ulusal Birlik" tartışmalarını da bu saldırılarla gündemden düşürmeye çalışıyor. Konseptin politik hedefi, Kürt

güçleri arasındaki birlik görüşmelerini ve dört parçadaki Kürt ulusu arasındaki yakınlaşmayı parçalamak, Kürt partilerini karşı karşıya getirmektedir.

Türk devleti, politikalarını Kürt Ulusal Özgürlük Hareketi'ni bahane ederek sınırlarını genişletmek bu vesile ile girdiği bölgeleri işgal ederek zaman içerisinde ilhak etmek üzerine kurulu biçimde oluşturuyor.

Türk devletinin Azez-Cerablus ardından Efrîn ve onu takip eden Serêkaniyê -Girê Spî'ye yönelik işgal saldırıları da bu strateji ile yaşama geçirildi. TC, Akdeniz'den başlayarak Suriye, Irak ve İran'a kadarki geniş bir alanda, sınırın diğer yakasında Kürt Ulusal Özgürlük Hareketi'ni hedefleyerek, kazanılmış alanlar arasındaki iletişimi keserek, yalnızlaştırma ve bir süre sonrada tamamen yok etme, işgal/ilhak etme yaklaşımı ile hareket etmektedir.

Xakurkê'ye bağlı Lêlikan alanına yönelik saldırıyı Heftanî işgalinin takip etmesi de bu tezi doğrulamaktadır. TC, Suriye'de ve şimdi de Libya'da "sorunları yerinde bertaraf etme" stratejisini yürürlüğe sokmaktadır. Irak Kürdistanı'na yönelik saldırı da bunun bir uzantısıdır.

Türk devletinin gerek merkezi Irak hükümeti gerekse de Barzani ile Heftanî'ne yönelik operasyon başlığında bir ortaklık yakaladığı anlaşılmaktadır. Diğer yandan bölgede etkin YNK-Talabani'yle belli bir temasın olduğu, onay aldığı ancak bu gü-

cün bir bütün Türk devletinin politikalarına angaje edilemediği görülmüyor.

Nitekim YNK'nin BM'de TC operasyonlarını gündeme getirmesinin ardından Türk devletinin Süleymaniye'yi hedef alması da bir gözdağı anlamı taşıyor.

Başka bir deyişle TC, Pençe-Kaplan operasyonlarını "Tampon Bölge" formülüyle biçimlendirmektedir. Rojava'da ABD ve Rusya'nın onayıyla yaşama geçirilen bu strateji, şimdi de Heftanî'de yürürlüğe sokulmuştur. TC'nin operasyona ABD, Avrupa, Rusya, İran, Irak'tan onay alarak başladığı bir gerçektir. TC, bu bölgelere Kürt Ulusal Özgürlük Hareketi'ni bahane ederek girmeyi, işgal etmeyi ve kendi denetimindeki yerlere dönüştürmeyi devamında da Arap ve Türkmenlerle veyahut DAİŞ artıklarıyla doldurmayı planlamaktadır. Böylece TC, işgal ettiği bölgelerde demografik yapıyı değiştirmiş olacaktır. Medya Savunma Alanları işgal altına alınabilirse buradan Hewlêr, Dihok, Süleymaniye ve Kirkük'e müdahale etme imkânları artabilecektir. En kötü senaryo da TC, bu bölgelerden gerillayı çıkarmış olacak ve emperyalist güçlerle pazarlık masasında elde ettiği başarıları satacaktır.

Neden Heftanî?

Türk devletinin bir kısmına yer verdiğimiz genel hedefleri için bugünkü en önemli nokta kuşkusuz Heftanî. Heftanî, coğrafik olarak Türk devletinin hedef tahtasına koyduğu Türkiye-Irak resmi sınırının en batısı ve Rojava top-

raklarının uzantısı durumunda. En doğuda Xakurkê-Lêlikan alanlarına yönelik başlayan saldırıların en batıdaki ikinci kolu aynı zamanda. Türk devletinin girmek, kuşatmak istediği alanın girişi Xakurkê ise bitiş de Heftanî'nin olmuş oluyor. Rojava'ya yönelik saldırılarda olduğu gibi TC burada da stratejik bölgelerden içeri girerek, bir kol gibi uzanıp yarma ve zaman içinde de burayı kesme operasyon tarzını uyguluyor.

Heftanî'nin, T. Kürdistanı'nda gerilla açısından son derece önemli bir yerde duran Botan'ın arka tarafı ve uzantısı, Irak Kürdistanı ile Türkiye Kürdistanı arasındaki bağlantı açısından büyük önem taşıyor.

TC, Heftanî alanına girebilir dahası burada konumlanabilir veyahut işgal edilebilirse, Rojava ve Irak Kürdistanı arasında hâkim olmakla kalmayacak, Rojava-Irak Kürdistanı sınırı boyunca Şengal ve Musul'a kadar uzanan koridorun başını tutmuş olacak. Elbette operasyonun arka planına ve hedeflerine dair başkaca söylenebilecek çok şey var. Sınır ötesinde neredeyse Kürdistan'ın tüm alanlarına yönelik kapsamlı operasyonlar devam ederken içeride de başta Kürt hareketine, dost güçlerine yönelikte azgın bir gözaltı, tutuklama furçası sürdürülüyor.

TC, Heftanî'de yediği darbelerin intikamını içeride saldırılarının dozajını yükselterek almaya çalışıyor. Heftanî'de gerilla karşısında tüm teknik üstünlüğüne rağmen iddia ettiği gibi bir başarı elde edemeyen Türk devleti, bunu içeride telafi etmeye çalışıyor. Heftanî'nin, Türk devleti ile Kürt Ulusal Özgürlük Hareketi arasında askeri alanda bir irade savaşına dönüşürken burada ortaya çıkacak sonuç genel anlamda, devrimci-demokrat ve yurtsever cephenin mücadele ivmesi, morali üzerinde önemli etkiler yaratacak.

Başka bir deyişle Heftanî'de ve başka pek çok bölgede hedef alınan Kürt Ulusal Özgürlük Hareketi olsa da saldırı bir bütün olarak özgürlük ve demokrasi güçlerine, Kürt halkının kazanımlarına. Bu bakımdan böylesine sistemli ve topyekûn bir saldırıya karşı tüm devrimci, demokratik güçlerin yurtsever hareketle omuz omuz, yan yana direnişi büyütmesi gerekiyor!

Bir Haberin Değiştirdikleri...

Rojava'dan bir savaşı

İlk kavga ile başlayan anti-faşist yolculuk beni en sonunda dünya gericiliğine karşı enternasyonal savaşı olarak halklar bahçesi Rojava'ya getirmişti.

Tarih 5 Haziran, yıl 2013, Paris sokaklarında genç bir yoldaş, 18 yaşında Clément Meric, faşist örgüt 3. Yol'un üç üyesi tarafından katledildi.

Aradan yedi yıl geçmesine rağmen o günü hala çok net hatırlıyorum. İş yerinde açık olan radyoda tekrarlanan haberleri dinliyorum. Ve o gün dinlediğim ve şok etkisi yaşatan bu haber beni Avrupa'da anti-faşist mücadelenin gerçeğine daha fazla ikna etmişti.

"...İlk kavgalarla yeni tanışıyordum"

Yoldaşın katledildiğini öğrendiğimde oldukça gençtim ve kaldığım kentte anti-faşist hareketlere yeni katılıyordum. Faşistlerle, protestolarla, gecelerle ve ilk kavgalarla yeni tanışıyordum. Üstünlüğünü sağlamak için şiddeti esas alınan bir sistemde kapitalizme ve faşizme karşı mücadeleye katılmanın fedakar olmaya hazır olmak anlamına geldiğini anladığım yıllardı.

Bu fedakarlık bazen hayatlarımı da feda etmek anlamına gelebilirdi. Çünkü devrimci mücadele, bedel ödemedi verilemezdi ve bu uğurda mücadele eden yoldaşlarımız boşa ölümsüzleşmemişti.

Clément Meric'in katledilmesi benim faşizme karşı aktif mücadelede yer almamda önemli bir faktör oldu. İlk kavga ile başlayan anti-faşist yolculuk

beni en sonunda dünya gericiliğine karşı enternasyonal savaşı olarak halklar bahçesi Rojava'ya getirmişti. Ve anti-faşist mücadele beni DAİŞ vahşetine ve Türk devlet faşizmine karşı yeni mücadelelere örgütledi.

"Devrimci mücadele için yaşamlarını feda edenler bize güç veriyor!"

Dünyanın neresinde olursa olsun anti-faşist ideolojiyi kuşanan, faşizmin sokaklarda gelişmesini engelleyenler bize güç veriyor. Devrimci mücadele için yaşamlarını feda edenler bize güç veriyor. Emperyalizmin faşizmin tüm saldırılarına karşı sokaklardan yükselen sloganlar Rojava sokaklarında da duyuluyor.

Ekonomik ya da sosyal kriz dönemlerinde burjuva demokrasinin pratiğinin faşist devletlerin pratiklerinden farklı olmadığına tanık olduk. Ancak Covid-19 tehdidine rağmen Adama Traore için aradan geçen zamana rağmen adalet isteyen binler Fransa sokaklarına çıktı. Yine yakın bir zamanda polis katlettiği Georges Floyd için ABD'de başlayan eylemler tüm dünyaya yayıldı ve binler sokaklara çıktı. Silahsız demokrasi ve adalet için sokaklara çıkan halklara karşı uygulanan bu şiddet, keyfi tutuklamalar, ırkçı ve gericilerle dayanışan faşizme karşı

mücadele bize şiddetin "güç" dengesi ile kopmaz bağlarını işaret etti. Türk devlet faşizmi, Avrupa ya da ABD'de yaşanan tüm saldırıları ve onların faşist yapılanmalarına karşı mücadele ederken, hedefimiz bugün onların avantajında olan "güç" dengesini tersine çevirmektir.

Düşmanlarımız profesyonel devlet yapılanmasına sahip. İster Fransa ister ABD emperyalizmi, isterse de Türkiye gibi faşist, işgalci, katliamcı devletler olsun. Biz TKP-ML TIKKO savaşıları olarak biliyoruz ki tüm ölümsüzlüğe uğurladığımız yoldaşlarımız gibi anti-faşist mücadelede ölümsüzleşen Clément Meric ve diğerleri bizi mücadele için daha fazla fedakar olmaya zorluyor. Hem de hiçbir zaman vazgeçmeden... Ortadoğu'da en çok kullanılan "Devrim Şehitleri Ölümsüzdür" ve "Şehid Namırım" sloganları bir ajitasyon değildir. Devrim, komünizm mücadelesinde güneşe uğurladığımız yoldaşlarımız ya da Clément Meric gibi anti-faşist mücadele şehitlerini halk düşmanlarına karşı sıktığımız her kurşunda onları yaşıyoruz. Onlar bize güç veriyor.

Rojava'dan, Türkiye metropollerine, Türkiye Kürdistanı'na kadar onların anılarına, mücadelelerine saygıyla ve onlar için savaşmaya devam edeceğiz.

5 Sivilin Öldürüldüğü Şeladizê'de Halk Ayaklandı

TC Devleti'nin 19 Haziran günü gerçekleştirdiği hava saldırısında hayatını kaybeden 5 sivil için Şeladizê'de düzenlenen cenaze törenine KDP asayişinin saldırması üzerine halk ayağa kalktı.

Duhok'un Amediye ilçesine bağlı Şeladizê Belde bombardımanında yaşamını yitirenler için 20 Haziran günü Şeladizê'de cenaze töreni düzenlendi. Hayatını kaybedenleri uğurlamak ve TC'nin saldırılarına tepki göstermek için Amediye, Deralûk başta olmak üzere birçok kentten binlerce kişi Şeladizê'ye akın etti. Öncesinde kente güç yığıp, önlemler alan KDP, törenin yapılmasını engellemeye çalıştı. Engellemelere rağmen toplanan binlerce kişiye KDP asayiş saldırı. Kitle saldırılara taşlarla karşılık verirken beldenin sokak ve caddelerine yayılan çatışmalar sırasında yer yer silah sesleri yükseldi. KDP asayişinin saldırısı sonucunda çok sayıda kişi çeşitli yerlerinden yaralandı.

DTK soruşturması kapsamında emniyet işlemleri ardından adliyeye sevk edilen 16 kişiden 8'i tutuklandı.

DTK Soruşturmasında 8 Kişi Tutuklandı

Diyarbakır Cumhuriyet Başsavcılığı tarafından Demokratik Toplum Kongresi'ne (DTK) yönelik başlatılan soruşturma kapsamında yapılan ev baskınlarında gözaltına alınan 16 kişiden 8'i tutuklandı.

Savcının "Örgüt üyesi olmak" suçlamasıyla tutuklama talebiyle hakimliğe sevk ettiği Fatma Bülbül, Berdan Acun, Adem Firik, Velat Esin, Aytaç Duymuş, Ömer Baran, Zekiye Yılmaz ile Aynur Aktar adli kontrol tedbirleriyle serbest bırakıldı.

Alınan bilgiye göre Ayten Tekeş, Arin Zümrüt, Rojda Barış, Nesrin Şanlı, Piran Başkurt, Hüseyin Kaya, Mehmet Şengül ve Ümrân Baturay ise çıkarıldıkları Nöbetçi Sulh Ceza Hakimliğince tutuklandı.

“DÜNYA TARİHİNİN YENİ SAHNESİNDE...”

Bugünkü iktidarları ve despot, otokrat vb. şekilde tanımlayanlar bu alıntıdaki tanımlama ile bugünkü iktidarları benzer uygulamaların görülmesinden yola çıkarak aynılık ilişkisi kuruyorlar. Siyasette gerçeklik tek bir kanaldan tam olarak yansımaz

Yaşadığımız ülkede ve dünyada her gün tanık olduğumuz ekonomik-siyasi-ideolojik olay ve olguların bazıları tanidik,

bildik, aşına gelir. Bu olay ve olguların tarih sahnesinde daha önce yaşanan bazı olay ve olguların aynısı olduğu algısı yaşanır. Bir ekonomik kriz süreci, bir bürokratin ya da bakanın görevden alınmasının yöntemi, iktidardaki egemen liderin davranış ve sorunları çözme biçimi, yürütmenin yasama ile hakimiyet savaşı ve benzeri tarihin geçmiş sayfalarında kalan olay ve olguların aynısının tekrar yaşanıyor olduğu izlenimini verir. Aynısı yaşanıyor izlenimi, oluşan bu olay ve olguların bir kısmı şu anda var olan kapitalist ekonomik ve toplumsal ilişkilerden önceki ekonomik toplumsal ilişkiler dönemini, bir kısmı kapitalist sistemin hakimiyetini yeni yeni oturtmaya çalıştığı dönemlere vb. ait olabilirler. Bu olay ve olguların bazıları bugünkü ekonomik, siyasi, ideolojik sistemin şekillenmesinde, gelişip derinleşmesinde, bugünkü halini almasında etkili olmuşlardır. Aynısı olduğu ya da tekerrür ettiği düşünülen olay ve olgular daha önce ekonomik, siyasi, toplumsal sistemden miras olarak devralınmış ya da kapitalizmin gelişim süreci içerisinde varlık bulmuş olay ve olguların yeni biçimleriyle pratiğe dönüşmüş halidir. Geçmişten taşınan unsurlar artık geçmişin, eskinin değil “şimdinin”, yeninin unsurlarıdır. İçinde yer aldıkları bütünün niteliği doğrultusunda kendi yeni işlevlerini yerine getirirler.

Biçim olarak aynı kalsalar bile hizmet ettikleri bütünün niteliği farklıdır. Bugün hem yaşadığımız coğrafyada hem de dünyanın pek çok yerinde var olan iktidarlar despotlukla, otoriterlikle, totaliterlikle suçlanıyorlar (!) Bu suçlamalar tarihte despot, otokrat, vb. denilen iktidar sahip-

lerinin uygulamaları ile bugünkü iktidar sahiplerinin uygulamaları arasında aynılık ilişkisi kurularak gerçekleştiriliyor. Marx, 18.Brumeire'deki “İnsanlar tarihlerini kendileri yaparlar...” diye başlayan ünlü paragrafında “... tam da böylesi devrimci kriz dönemlerinde, endişe içinde geçmişten ruhları yardıma çağırır, onların adlarına, sloganlarına, kıyafetlerine sarılır, dünya tarihinin yeni sahnesinde bu eskilere hürmet edilen kılıkları bölünür ve bu ödünc dille oynamaya çalışırlar” der. (Louis Bonapart'ın On Sekiz Brumaire, syf. 30, İletişim Yayınları) Marx bu cümleleri 1848'deki işçi eylemlilikleri sonrasında Napolyon Bonapart'ın yeğeni olan 10 Aralık 1848 de %74 oyla Cumhurbaşkanı olmuş, 2 Aralık 1851'de de yürütme darbesi (Coup d Etat) gerçekleştirmiş. Louis Bonapart'ın tarihsel “sertüvenini” analiz ederken kurulmuştur. Aynı Bonapart, Marx'ın kitabı yazmasından sonra 2 Aralık 1852'de kendini III. Napolyon adıyla Kral ilan etmiştir. Marx, amca ve yeğen olan Bonapart'ların tarihsel süreçler arasında kurduğu ilişkide, “Hegel, büyük dünya, tarihsel vakalarının ve şahsiyetlerin sanki iki defa çıktığından bahsetmişti bir yerlerde. Şunu eklemeyi unutmamıştı: Bir seferinde trajedi olarak, öteki seferindeyse fars” (age. sf. 29) diyerek aynılığı ortadan kaldırmış, özellikle bir önceki alıntıda “dünya tarihinin yeni sahnesinde” vurgusuyla da tarihin tekerrür etmeyeceği gerçeğinin altını çizmiştir.

Louis Althusser'in siyaset biliminin kurucusu olduğunu söylediği Montesqueu, üç yönetim biçimini kabul eder: Cumhuriyet, Monarşi ve Despotizm.

Cumhuriyetler çağı geçmişte kaldığı için Cumhuriyete inanan, modern çağlara ait olduğunu söylediği Feodal Monarşi'ye inanan, bu anlamda monarşist olan Montesqueu, despotizmden ise tiksindir. Althusser, “Gerçekten de, despotizmi tek bir kişinin hiçbir yasa, hiçbir kural tanımadan her şeyi kendi iradesi ve kaprisleri doğrultusunda yönetmesi olarak tanımlamak yeterli değildir. Böyle bir rejimi somut yaşamı akıllı canlandırmadıkça, bu tanımlama yüzeysel kalır. Tek bir kişi kendi buyruğu altında yaşayan halkların ve toprakların oluşturduğu bu uçsuz bucaksız İmparatorluğu nasıl olur da kaprisleri ile gerçekten yönetebilir?” diye sorar (Louis Althusser, “Montesqueu-Siyaset-Tarih”, sf. 82. İthaki Yayınları)

Bugünkü iktidarları ve despot, otokrat vb. şekilde tanımlayanlar bu alıntıdaki tanımlama ile bugünkü iktidarları benzer uygulamaların görülmesinden yola çıkarak aynılık ilişkisi kuruyorlar. Siyasette gerçeklik tek bir kanaldan tam olarak yansımaz (söz konusu egemenlerin siyaseti olunca gerçekliğe ulaşmak daha da zor olur). Gerçekliğin kavranmasında görünen tek başına yeterli değildir. “Eğer görünüş ve öz aynı olsaydı bilime gerek olmazdı.” (Marx) Hem yaşadığımız coğrafyada, hem de dünyanın pek çok yerinde “tek bir kişinin” her şeyi kaprisleri ile yönettiği görüntüsü algısalıdır. Liderin özellikleri, lider olma vasfı önemlidir. Ancak “her şey” demek değildir. Bugün televizyonda, gazetelerde “kendi iradesi ve kaprisleri doğrultusunda karar aldığı” söylenen pek çok ‘lider’ yeter yer kaplıyor. Bunlardan bir tanesi ABD Başkanı Trump. Dünyanın jan-

darması olan, her ne kadar eski etkisini hegemonyasını yitirmeye başladığı yönünde belirtiler olsa da tüm kurumlarıyla emperyalist bir ülkeden ve o ülkenin başkanından bahsedildiğinde karar alma sürecinde kişinin iradesi ve kaprisleri olasılığının okyanusta damla olması (tolere edebilecek anlamda genel çizgiden bir sapma olarak) durumu net olarak ortaya çıkar. Emperyalist-kapitalist bir ülkenin sermaye grupları, klikleri arasında çıkar çatışması yaşanması yadsınamaz bir gerçektir. ABD'deki sermaye gruplarının çıkar çatışmasına girmesi ve bu durumu ABD'nin kurumlarına yansımaları da kaçınılmazdır. Ancak tüm bu durumlarda bile son söz, egemen olan sermaye grubunun olacaktır. Bunun olmadığı bu tür durumlarda bile sonsöz sermaye grubunun uzun süreli koşullarda egemen olan sermaye grubu değişecektir. Ne olursa olsun kişilerin davranışları (liderlerin davranışları), çizgi dışına çıkmaya çalışmaları, bireysellikten öte temsil edilen kliğin, ait olunan sermaye grubunun çıkarları doğrultusundadır. Kaldı ki, kapitalist emperyalist ülkeler de sömürge, yarı sömürge ülkelerdeki yöneticiler de bir sermaye grubunun temsilcileridir. Yarı sömürge ülkelerde var olan sermaye grupları temsil ettikleri emperyalist sermaye gruplarının fazlalığı anlamında çok çeşitlilik arz eder ve bu durum güç kaymaları, boşluklar yaşanmasına sebep olabilir. Ancak ekonomik, siyasi, askeri olarak bağımlılık ilişkisini en yoğun olduğu (hegemonya anlamında) emperyalist ülkenin çizdiği sınırlara geri dönlür.

Montesqueu, despotizmde en başta temel yasalar olmak üzere hiç bir yasanın olmadığını söyler. Yine de temel yasa-

nın yerini tutan bir şeyi vardır. Bu şey de dindir. Despotizmde din, bazı durumlarda hükümdarın zalimlikleri varlığı aşırılıkları ve uyruklarının korkusunu hafifleten bir yerde durduğu düşünülse de yine de din de despotçadır. Montesqueu dine “korkuya eklenmiş korkudur” der (Althusser, age. sf. 82).

Bugün dünya üzerinde bulunan neredeyse tüm ülkelerin egemenlerinin din ile kurdukları ilişkinin bir özelliği, zalimliklerinin verdiği aşırılıkları hafifletme biçiminde değil, uyruklarının ya da başka ülkelerin halkların üzerinde uyguladıkları zulmü ve zalimlikleri meşrulaştırma üzerinedir.

Din var olan üretim ilişkilerinin ve bu ilişkiler sonucunda oluşan toplumsal yapının yeniden üretilmesini sağlayan bir üst yapı kurulu olarak görev yapar. Kimi zaman arıza oluşturarak kimi zaman korku yaratarak bu görevini yerine getirir. Dinler, cennet ve cehennem kavramlar üzerinden dünyevi yaşamı şekillendirirler, şekillendirilmesinde de rol alırlar. Cennet dünyadaki yaşam biçimi karşılığında ahir zamandaki ödül, cehennemi ise cezadır. Ödüle ulaşmak, cezadan uzak durmak için dinin emrettiği davranış ve düşünüş biçimine sorgusuz itaat etmek ve uygulamak zorunludur. Uymamanın toplumsal bir karşılığı vardır. Dinlerin doğrudan yönlendirici/biçimlendirici etkisinin yanında devletler dini yaşamı yönlendiren, şekillendiren resmi dini kurumlar kurmuşlardır. Bu dini kurumlar beyan ettiği, onayladığı davranış ve düşünüş biçimlerine uymak da zorunludur. Kurumların ve otorite olarak kabul edilen çeşitli kişilerin (dergah, cemiyet, tarikat vb.lerinin liderleri) aldığı kararların, söylediği şeylerin de norm olarak etkisi olmasa bile – kaldı ki bu alınan kararlar genelde fetva şeklindedir- gelenek, görenek, örf, adet çerçevesinde toplumsal bir yaptırım gücü mevcuttur. Kurallara uymayanlar en iyi ihtimalle toplum dışına itilirler.

Birey ile inandığı tanrı arasındaki ilişki ve bu bireyin ait olduğu toplumsal ilişkiler, sömürücü egemenlerin sisteminin devamını sağlayarak üretim ilişkilerinin yeniden üretilmesini sağlayan mekanizmanın parçası haline alır. Floyd’un katledilmesi sonucu gerçekleştirilen “NefesAlamıyorum” eylemleri esnasında ABD Başkanı Trump’ın elinde İncil ile bir kilise önünde poz vermesi din-siyaset ilişkisine dair çarpıcı bir örnek sunmaktadır. Din, korku-rıza üretme ikilisi bağlamında sömürücü egemen sistemin varlığının devamı da önemli bir yer tutar.

Despotizmin hiçbir yasasının olmasına karşı bugün dünyada egemen olan

kapitalist-emperyalist sistemin üzümde ise tek bir yasa vardır. O da artı-değer yasasıdır. Tüm sistem bu yasa üzerinden inşa edilir ve şekillenir. Tüm altyapı ve üstyapı kurumları bu tek yasanın temel olduğu sistemin tamamlayıcı parçalarıdır. Devlet, aile eğitim, din, ordu, hukuk vb. Bu artı değer yasasından çıkar ve bu yasanın sürdürülmesine hizmet eder. Sermaye el konulmuş artı değerdir ve her şeyi sermayenin daha fazla büyümesi içindir. Savaşlar, işgaller, katliamlar vb. artı değere el koymak için, mahkemeler de bu durumu meşruiyet oluşturmak amacıyla vardır. Egemenler artı değere el koymak ve daha fazla kar elde etmek için kendi koydukları yasaları çiğnemekten çekinmezler. Böyle bir durumda emperyalist tekellerin zararına tek bir kişinin “Faizi düşüreceğim”, “Kura müdahale edeceğim” (sistemin öngördüğü biçimler dışında), “Şu işlemlerin yapılmasını yasaklayacağım” vb. tehditlerin 3 günlük ömrü vardır. 3’üncü günün sonunda özür dilenerek tekellerin zararlarının nasıl karşılanacağı konuşulur.

Despotizmin siyasal ve hukuki aşkınlığa sahip olduğu ve bundan dolayı da ne geçmişe ne de geleceğe yer verdiği, “içinde bulunulan anın rejimi” (age. sf. 83) olduğu söylenir. Kapitalist sistem içerisinde kurulan devletlerin ise bir geçmişi olmak zorundadır. Pazara hakim olabilme süreci içerisinde ulus devlet olabilme çabası başka özelliklerle birlikte ortak tarihi geçmişi gerektirir. Uluslaşma sürecini geriden takip etmek zorunda kalan sömürge, yarı sömürge ülkelerde tüm tarihi referanslar geçmişteki kısa saadet ve başarılı olunan dönemlere aittir. Bu seçkilerin pek çoğunun tarihsel süreçteki gerçeklikle bağları kopmuş/kapanmıştır. Bu kopuş, yeni gerçeklikler üretmek için hem bir zemindir veya tercihtir, hem de bir zorunluluktur. Tarihe yaklaşım öznel ve üstün olma, dünyaya bedel olma gibi retorikler tarihsel dayanaklar yaratılarak var olan tüm sorunların, çözümsüzlüklerin anahtarı olarak kullanılacak siyasi-ideolojik kavram düzeyine yükseltirler. Geçmiş ile kurulan ilişki, hayal edilen şimdinin ve geleceğin (ve hatta geçmişin) yapı taşlarını yaratma/bulma ve kurma ilişkisinden başka bir şey değildir. Antik döneme ait tapınak kalıntılarını gecekondu yapımında kullanılmasına benzer ilişki geçmişle kurulur, yeni bir tarih yaratılır. Önemli olan bu yeni gerçekliğin iç tutarlılığı, bütünlüğü, sağlamlığı, doğruluğu değil sadece var edilebilmesi, yaratılmasıdır. Burada önemli olan kurgulanan şeyin sosyo-ekonomik sistemin yeniden üretebilmesinde sağladığı fayda ve pazarın kontrol edilebilmesindeki yararadır.

Louis Bonapart cumhurbaşkanı seçildiğinde yetkileri arasında meclisten bağımsız olarak bakanları atamak, görevlerine son vermek, tüm makam ve mevkileri dağıtmak, münferit canileri affetmek, ulusal muhafızları görevden almak, seçilen genel, yerel meclisleri ve belediye meclislerini danıştay ile birlikte feshetmek, başka ülkelerle anlaşmalar yapmak bulunuyordu. Bununla birlikte tüm silahlı gücü, bürokrasiyi kontrol ediyor ve yürütmenin tüm araçların elinde bulunuyordu. Montesqueu’nun despotu Tiran ise kendine gerekli olan veziri, valileri, pašaları, kadıları “rastlantısal” olarak seçiyor ve verilen bu ünvanları verdiği gibi aniden gereksiz olarak alabiliyordu. Her memur despotun iktidarını elinde bulunduruyordu, ancak bu yalnızca görevden alınmasını ya da kellesinin vurulmasını erteliyordu. Bunlar, üzerinde elinden bulunduğumuz coğrafyada yaşayan insanlar açısından çok tanıdık, bildik olgular. Bugün bu coğrafyada bir bürokratin, bir belediye başkanının, bir bakanın, hatta bir başbakanın yasal görev sürecinin sonunu görüp göremeyeceği meçhuldür. Bu kişiler bir sabah uyandıklarında da metal yorgunluğu sebebiyle istifasının istediğini öğrenebilir.

Yaşadığımız ülkede üzerine en çok konuşulan konulardan bir tanesinin liyakat olmasına rağmen, liyakatın hayattaki karşılığı sözlükte kapladığı fiziksel yerden daha fazla değildir. Akraba, eş-dost olmak, herhangi bir makamı bir gecede elde etmek için yeterli özelliktir. Düşük profilli olmak ise aranan diğer bir özelliktir.

Marx, anayasanın 45. maddesinin her gün Louis Bonapart’a seçilişinin dördüncü yılında iktidarının biteceğini hatırlatarak, “kardeş ölüm demek bu!” diye (18 Brumeire, sf. 51.) seslendiğini söyler. Bu kabus Louis Bonapart’ın 2 Aralık 1851’de yürütme darbesini gerçekleştirmesi ve 2

Aralık 1852’de de kendini III. Napolyon adıyla Kral ilan etmesi ile son bulur. Louis Bonapart, bu yolu kurduğu 10 Aralık Cemiyeti ile birlikte yürütmüştür. 10 Aralık Cemiyeti Paris’in lümpen proletaryasından oluşuyordu. Sefiller, ahlaksızlar burjuvazinin yoldan çıkmış artıkları, macera peşindeki serseriler, ordudan atılmış askerler, salıverilmiş hükümlüler, kaçak kürek mahkumları, dolandırıcılar, şarlatanlar, yankesiciler, üç kağıtçılar, kumarbazlar, dilenciler, yazar ve edebiyatçı takımı, kıscacı Fransızların LaBohème dediği ne yapacağı belirsiz, oradan oraya savrulan bir kitleden oluşmaktadır. Bu cemiyet, tüm üyelerinin tıpkı Bonapart gibi çalışan milletin sırtından kendileri için hayır işlemek istemesi anlamında bir “hayır” cemiyeti idi (Marx, age. Sf. 103).

Nisan-Mayıs aylarında gerçekleştirilen “kısmi af” ile hapislerden 10 Aralık Cemiyeti üyelerinin vasıflarını taşıyan kişilerin –özellikle çetecilerin- sokaklara salındığı bir dönemi yaşıyoruz. Bunlarla birlikte ne-kim oldukları belli olmayan(!) kişilerce kahve benzeri oluşumlar kurulduğu, emekli askerlerin oluşturduğu “güvenlik teşkilatlarının” örgütlendiği bir süreci yaşıyoruz. Bu oluşumlar ve benzerlerinin ne amaçla kuruldukları ve görevlerini nasıl yerine getireceklerini ölüm orucunda hayatını kaybeden Grup Yorum üyesi İbrahim Gökçek’in cenazesi sürecinde yaşananlardan, Ayhan Bilgen’e ve daha pek çok devrimci, demokrat, yurtsevere gönderilen tehdit mesajlarından biliyoruz. Ayrıca karıştıkları şiddet görüntüleri eşliğinde, “parti milisi” oldukları yönünde eleştiriler ile birlikte neredeyse polis tüm yetkilerine sahip, sadece giydiği üniformanın rengi değişik olan bekçilerle ilgili yasa tasarısı da haziran ayının başlarında meclisten geçti.

Geçmişte, tarihin belli bir zaman dili-

Sömürücü egemenleri temsil eden onların çıkarlarını savunan kişilerin-liderlerin davranış düşüncesini biçimi temsil ettikleri savundukları egemenlerin sınıfsal davranış ve düşüncesini biçimidir.

minde var olan ekonomik-siyasi-ideolojik biçimleri bugünkü biçimle birleştirerek eşitlemek diyalektiği yok saymak demektir. Bu eşitleme verili zamanda var olan üretim biçimi, üretim ilişkilerini doğru tanımlayamamanın sonucudur. Üretim biçimi ve üretim ilişkilerinin analizi doğru yapamama, doğru tanımlayamama üst yapının da yanlış tanımlanmasına yol açar. Sınıf mücadelesinin görmezden gelinmesine, yok sayılmasına götürür.

Despotizm, otokrazi vb. de insanlar Montesquieu'nun deyiimiyle "hiçbir şey olmadıkları için eşittirler." Böyle bir durumda hiçbir şey olmamış eşitliğinde sınıflarda olmaz. Tarihi bir dönem olan geçmişte bugün eşitlendiğinde kapitalizm, kapitalizmin en yüksek aşaması emperyalizm, burjuvazinin bir devlet biçimi olan faşizm vb. yok sayılacaktır. Faşizmin burjuvazinin bir devlet biçimi olarak yadsınması, Alman faşizminin sadece ruh hastası (!) Hitler ve onun etrafında toplanan bir avuç faşistin işi olduğunu söylemek anlamına gelir ve bu durumda da sonuç siyasi olarak oportünizm, ideolojik olarak revizyonizmdir.

Dünya genelinde 2008'den bugüne adım adım ivmelenecek ilerleyen ekonomik bir kriz hüküm sürüyor. Durgunluk, büyümememe, resesyon gibi ekonomik terimler gündemi fazlasıyla kaplıyor. Covid-19'un üretim tüketim (arz-talep) zincirinde yarattığı yıkım ile birlikte yaşanan kriz genişleyip derinleşiyor. Ekonomik kriz toplumsal bir isyan dalgası yaratıyor. Covid-19 öncesi Şili, Lübnan, Irak gibi ülkelerde yaşanan fakat salgın nedeniyle belli bir durgunluk sürecine giren eylemler tekrar ivme kazanmaya başladı. Tam da bu günlerde ABD'de George Floyd'un polis tarafından öldürülmesi başta ABD'nin pek çok şehrinde olmak üzere dünyanın pek çok yerinde ırkçılık karşıtı protestoların artmasına yol açtı.

Dünyada derinleşen ekonomik kriz, yoksul emekçi halkların daha fazla yoksullaşmasına barınma, yiyecek, su gibi temel ihtiyaçlarını karşılayamayacak duruma gelmesine, işsizliğin çığ gibi büyümesine evsizlerin sayısının her geçen gün daha

fazla artmasına sebep oluyor. Covid-19 bu yoksulluğu daha da derinleştirdi. Yoksul emekçi halkın kapitalist-emperyalist politikalar sonucu zaten çok zor ve kısıtlı olarak ulaştığı sosyal güvenlik hizmetlerine (sağlık vb.) hiç ulaşamaz oldu. Salgında hayatını kaybedenlerin çok büyük kısmının yoksul emekçi insanlar olması var olan emperyalist-kapitalist sistemi daha çok ve daha yüksek sesle tartışılmasını, memnuniyetsizliklerin daha fazla ve daha şiddetli bir şekilde dışa vurulmasına neden oldu.

"Amerika'yı yeniden büyük yap" sloganıyla başkan olan Trump'ın temsil ettiği sermaye grubu ülke içinde daha önce geri çekilen çeşitli sektörlerin revize etme, yeniden canlandırma, iç pazara hakim olma, ülke dışındaki sermayeyi ülke içine çekerek ülke içine yapılan yatırımları artırma biçiminde özetlenebilecek birikim süreci çerçevesinde içe kapanmaya başlamıştır. Dünyanın hegomonik gücü olan ABD, aynı zamanda dünyanın en büyük ithalatçısıdır da. "Dünyanın herhangi bir ülkesi ABD ekonomisinin makro ekonomik durumunu sergileseydi şimdiye çoktan IMF nin acımasız kemer sıkma ve yapısal uyum işlemlerine tabi tutulurdu"(David Harvey-"Yeni" Emperyalizm: Mülksüzleştirme yolu ile birikim).

Var olan kapitalist-emperyalist ekonomik sistemin sürdürülebilmesi, ABD'nin hegemonyasını devam ettirebilmesi için bu durumun sürdürülmesi gerekiyor. Ancak ekonomik krizin derinliği, işsizlik geldiği boyut, yoksulluğun artması, dış borç stoku gibi durumlar ABD açısından katlanılmaz duruma geldi. Yaşanan bu ekonomik tablodan dolayı ABD'nin iç pazarını uluslararası ticarete kapatmaya çalışması, ithalatı kısıtlaması dünya ekonomisi açısından büyük bir sorun teşkil ediyor. Dünyadaki tüm ülkelerin ihracatının en büyük bölümü ABD ile yapılır. Kriz ile birlikte, en büyük pazarın kapanması (en iyi ihtimalle küçülmesi) zaten ekonomik olarak büyüyen ülkelerin ekonomik krizin girdabına

kapılmalarına neden olacak.

Ekonomik kriz Covid-19 süreci öncesi zaten içinden çıkılmaz bir durumdaydı. Salgın ile birlikte krizin etkileri ile ilgili tüm umut kırıntıları da kayboldu ve yaklaşan çöküntünün derinliği ile ilgili tahminler her geçen gün egemenler açısından daha korkutucu oluyor. Ancak tüm ekonomik krizlerin yoksul emekçi halklara vurduğu, faturanın emekçi halkları çıkarıldığı da bir başka gerçektir. Bugün yaşanan krizin 1929'daki Büyük Buhran'dan daha büyük bir krize dönüşeceğini hesaplayan egemenler, yaşanacak altüst oluşun toplumsal bir devrim sürecinin sıçramasının önüne geçmeye çalışıyorlar. Yapılan bu planlar çerçevesinde "faşizm" önemli bir yer tutuyor. Avrupa'nın neredeyse her ülkesinde faşist parti ve hareketler belirli bir gelişme, genişleme ivmesi yakalamış durumdadır. Amerika'da, Avrupa'da ve dünyanın pek çok ülkesinde George Floyd'un katledilmesi sonrasında gerçekleşen ırkçılık karşıtı eylemler aslında bu ülkelerdeki ırkçılığın, faşizmin ne kadar derinlerde ve boyutları ne kadar büyük olduğunu gözler önüne serdi. "ABD'de ırkçılık arttı demek çok yanlış çünkü ABD'nin hukuk, güvenlik, eğitim ve sağlık yapısı ırkçılık üzerine kurulmuştur. ırkçılıkla bağlantılı olmayan herhangi bir devlet kurumu ya da siyasi-ekonomik politika yoktur." (Doktor Aysuda Kölemen -5 Haziran 2020- Cumhuriyet) ABD için yapılan bu tespitler tüm Avrupa ülkeleri için de geçerli.

Despotizm ve benzeri bazı özelliklerinin bugünkü siyasi ideolojik formasyon içerisinde de bulunduğunu bazı özelliklerinin ise bugünkü siyasi ideolojik formasyonla uyummadığını gördük. Bugünkü bazı biçimlerin, yöntemlerin buluşması için burjuvaziye rağmen yürütme darbesi yapan Louis Bonaparte'nin tarihsel sürecinin de var olduğuna Marx'ın tahlilleri çerçevesinde değindik. Yöntemimiz, ele alışımız "Victor Hugo, hükümet darbesinin

sorumlu müelliflerine yönelik acı ve nüktedan bir tahkirle kısıtlar kendini. Hadise eylemini görür. Hadise ona masmavi gökte birden çakıveren bir şimşek gibi görünür. Tek bir bireyin şiddet eğilimini görür burada sadece. Ona dünya tarihinde emsali gösterilemeyecek kişisel bir inisiyatif gücü atfetmekle bu bireyi küçülteceğine büyüttüğünün farkına varmaz. Proudhon ise hükümet darbesini ondan önceki tarihsel gelişmenin bir sonucu olarak tasvir etmeye çalışır. Ne var ki onun hükümet darbesi hakkındaki tarihsel yorumu, istemeden bir darbe kahramanının tarihsel savunmasına dönüşür. Nesnel denen tarih yazıcılarının hatasını düşer böylece. Ben ise Fransa'daki sınıf mücadelesinin nasıl vasa ve grotesk bir şahsiyetin bir kahraman rolü oynamasını mümkün kılan durumları ve koşulları yarattığını gösteriyorum."(18 Brumeire, sf. 22) diye açıklanan yöntem, ele alıştır. Tarihi bireyler yapmaz tarihin devindirici gücü sınıf mücadeleleridir.

Sömürücü egemenleri temsil eden onların çıkarlarını savunan kişilerin-liderlerin davranış düşüncesini biçimi temsil ettikleri savundukları egemenlerin sınıfsal davranış ve düşüncesini biçimidir. Var olan üretim biçimi ve bu üretim biçiminin üzerinden yükselen siyaset ve ideoloji doğru kavranmazsa "belki de daha önce hiç görülmemiş bir biçimde kendi başına her şeydi ve her şeyi tek bir yerde toplamıştı. Kendi ideolojisinin yaratıcısı, taktikçi ve demagogik bir arındırma figürü, lider, devlet adamı ve 10 yıl süresince dünyanın hareket merkeziydi" (Reinhard Kühnl ve Robert Erlinghagen, Faşizm Üzerine Önlenebilir bir Yükseliş sf. 110 Yordam Yayınları) diye tanımlanan Adolf Hitler'de bir despot, otokrat olarak kabul edilebilir (!). Kapitalist-emperyalist sistemin hakim olduğu ülkelerde ve bu ülkelere göbekten bağımlı olan yarı sömürge ülkelerde yükselen faşizmdir (yarı sömürge ülkelerde faşizm kurucu üye olarak var olabiliyor). Faşizmin hedefi işçi sınıfıdır, işçi sınıfının örgütleri mücadelesi ve kazanımlarıdır. Ekonomik krizin yaratacağı tahribat ve işçi sınıfının gelişerek büyüyecek mücadelesi egemenlere korku dolu günler vaat ediyor. Egemenler despotizme, otokraziye vb. değil faşizme sarılıyor.

"İtalyan yoldaşlarımızın şunu hesaba katması gerekir: İdeolojik ve siyasi çürümüşlük içindeki faşizm, tüm askeri-terörist gücünü onlara yöneltecek en insafsız ve vicdansız şiddet gösterilerinden çekinmeyecektir. Hazırlıklı olmak gerekir!" (Clara Zetkin-Komünternin Yürütme Komitesinin 1923'teki toplantısında yaptığı konuşma)

Münih Davasında Son Gelişmeler Üzerine

15 Nisan 2015 tarihinde, Avrupa'nın birçok ülkesinde, TKP-ML'ye yönelik yaşanan tutuklanmalar sonrasında; 2016 yılında Münih yüksek eyalet mahkemesinde, başlayan TKP-ML davası; 4 yıl 2 aylık, uzun bir süreden sonra, mahkemenin sonuna gelmiş bulunuyor.

Özellikle; Almanya emperyalizmi, kendine sadakat eden, uşak ülkeleri için bu gibi siyasi soruşturmalarda, oldukça anti-demokratik, gerici ve baskıcı olan, 129 a-b yasasını kendine dayanak yaparak, dış politikası için devreye koymaktadır. Bu anlamda, anti-komünist bir geleneğe de sahip olan Almanya, devrimci, sosyalist ve komünist mücadeleyi kriminalize ve terörize etmek, aynı zamanda da sindirmek ve bastırmak için, yeni yöntemlerle, dünya çapında takip etme, tutuklama, ülkeye getirip yargılama gibi, girişimi her dönem gündeminde yer almıştır. TKP-ML davası da bu koşullar içerisinde; ekonomik, Askeri ve politik olarak, Almanya ve Türkiye devletinin; yüksek çıkarlarına hizmet edecek biçimde, sürdürülerek şimdye kadar, 227. duruşması yapılarak gelindi.

Muhtemelen önümüzdeki temmuz ayı içerisinde, yapılması ön görülen son birkaç duruşmayla birlikte, mahkeme bitecektir. Ve Münih TKP-ML davasında yargılanan 10 kişinin 9'u tutuksuz yargılanmak üzere, çeşitli tarihlerde serbest bırakılmışlardır. Fakat Müslüm Elma, 5 yıl 2 aydır, anti-demokratik bir biçimde rehin tutuluyor.

Geçtiğimiz 27 Mayıs'ta federal savcı nihai mütalaasını okudu. Federal savcı ilk sözüne şöyle başladı. *"Bu dava konusu nedeniyle, baştan beri, Almanya devletini anti-komünist ilan etmek ve komünistlere karşı kasıtlı bir yargılama davası olarak, propaganda yapmak ve çaba sarf etmek, sadece kamuoyunu yanıltmak değil; aynı zamanda bir manipülasyondan ibarettir"* dedi. Savcının her yanıyla zorlama içeren bu açıklaması, kendini ve bağlı olduğu iktidardaki hükümeti aklama çabasıydı. Zaten Almanya'nın tarihi incelendiğinde, görülecektir ki, hem Hitler faşizmi döneminde, hemde diğer dönemlerde sosyalistlere ve komünistlere yönelik yapılan baskılar, tutuklanmalar ve katliamları alevi bir şekilde yapılmıştır. Bu konuda Rosa Luxemburg en gerçekçi örnektir. Tabi ki, federal savcıda tarihte bu olanları biliyordu. Fakat savcının buradaki amacı, devletin sosyalistlere ve komünistlere dönük saldırılarını bir biçimde manipüle etmeye yönelikti, ama başarılı olamadı.

"Bu dava mahkeme salonlarında değil, sokaklarda kazanılacaktır!"

Yine federal savcının hazırladığı mütalaasında, TKP-ML'nin tüzüğü, hiyerarşik yapısı, bağlı bölge ve komiteleri ile faaliyet yürüttüğü tüm alanlarını tek tek sayarak anlatmaya çalıştı. Ayrıca TKP-ML'nin PKK, HPG ve HBDH ile olan ilişkisi ve ortak çalışmalarına da değinerek, Türkiye ve Kürdistan'da yürütülen çalışmalarını anlattı. Avrupa'da ise, "Suç" kapsamında saydığı faaliyetler olarak yürütülen, çeşitli maddi ve politik kampanyaları saydı. Bunlar; faşist Türk devleti tarafından işkencede katledilen, komünist İbrahim Kaypakkaya'yı anma gecelerinin organize edilmesi ve biletlerinin satılması, gençlik ve kadınların politik aktiviteleri gibi, yasal olarak yürütülen bu gibi demokratik çalışmalar, federal savcı tarafından "suç" kapsamına konularak Münih TKP-ML davasında yargılama konusu olmuş bulunuyor.

Federal savcı istediği cezalar ise, geçmiş 100 yıla dayanan gerici ve baskıcı bir yasa olan, 129 a-b maddeleri gereğince cezalandırılmalıdır dedi. Müslüm Elma'nın üzerinde özel olarak durarak, açıklamalarda bulundu. Savcı, yaptığı açıklamada; Müslüm Elma'nın TKP-ML'nin yönetici kadrolarından olduğu, Partinin üzerinde büyük etkisi ve ağırlığı olduğunu ve Parti amaçlarını gerçekleştirmek için, Müslüm Elma'nın çok çaba sarf ettiğini söyledi. Ardından Müslüm Elma için, şöyle dedi; "Müslüm Elma'ya hak vermek gerekiyor. Müslüm Elma 131. Duruşmada yaptığı konuşmada şu cümlesi çok önemliydi. **"biz hasta olduğumuz için değil; inandığımız ideolojik ve politik ideallerimizi, gerçekleştirmek için mücadele ediyoruz"** demişti. Bu doğrudur çünkü; TKP-ML ideolojisinde kişisel bir çıkar yoktur dedi. Mütalaanın son bölümünde ise, somut verilecek cezalara göre, şu "hussular göz önünde bulundurulmalıdır" denildi. Birincisi bu dava yargılamasının çok uzun sürmesi, ikincisi Müslüm Elma'nın halen tutuklu olması ve davaya halen tutuklu katılması, mevcut yargılananların lehine göre değerlendirilmesi gerekiyor" dedi.

15.06.20 tarihinde de devam eden duruşmada, Avukatlar savunma yapmaları için planlanmıştı. 6 duruşma gününde toplam 20 Avukattan 16'sı savunmalarını

yaptılar. Uzunca yapılan savunmalarda, avukatların bulunduğu ortak nokta; Almanya ile Türkiye devletleri arasında süren, ekonomik ve askeri ilişkiler nedeniyle bu davanın açılmış bulunuyor olmasıydı. Ve bu ilişkiler sonucunda, Almanya'da bulunan komünistlere, Kürtlere ve muhalif olan diğer kesimlere dönük, ciddi baskı ve yargılamalar söz konusudur. Bu anlamda, bu gibi siyasi yargılamalara sadece faşist R.T. Erdoğan ve işbirlikçileri sevinmektedir.

Federal savcıya yönelikte şu ilginç tespitler yapıldı "Beş yılı aşkın süredir bu davanın içindeyiz. Dört yılı aşkın süredir de duruşmalar devam ediyor. Federal savcı maalesef şimdye kadar, TKP-ML'nin adını doğru kullanmayı, başaramadı. Doğru olan, Türkiye'dir. 'Türk' değildir. Açılımı Türkiye Komünist Partisi Marksist Leninisttir" denildi.

İbrahim Kaypakkaya içinde; "Komünist Kaypakkaya toprak işgallerine, 15-17 Haziran büyük işçi direnişi gibi birçok kitlesel eylemde yer alarak, faşist rejime karşı onurlu bir mücadele yürüttü. Sürekli darbelerle yönetilen bir ülkede mücadele etmek meşrudur. Bu anlamda, TKP-ML'nin çok yönlü siyasetini ve faaliyetini görmeden, terörizm adı altında yaftalamak boş bir çabadır ve büyük bir karalamadır. Diğer yandan, "TC devleti İŞİD ile işbirliği içindedir. İŞİD'de sunduğu sınırsız destekle insanlık suçu işlemektedir. Ama burada gördü ki, faşist Erdoğan'ın gönlünü hoş tutmak için bu davanın sürdürülmesinde, ısrar ediliyor.

Yine yargılanan Kürdistanlı ve Türkiyeli devrimcilere dönük olan davalarda, nedense mahkemeler her defasında işkenceyi "kötü muamele ve aşırılık" olarak yorumlamaktadır. Bu yaklaşım Türk devletinin insanlığa karşı işlediği suçlarını hafifletmektedir" söylemiydi.

Münih üniversitesinde Türk tarihi üzerine öğretim üyesi olan, Dr. Christoph K. Neumann'dan yapılan alıntılarda, özellikle TC tarihinde yapılan katliam ve baskılara açıklık getirdi denildi. Örneğin; "Ermeni soykırımı, 1938 Dersim katliamı, Kürt isyanlarının kanlı bir şekilde bastırılması, Alevilere yönelik baskıcı politikalar ile devrimci, sosyalist ve muhalif olan tüm kesimlere dönük, saldırı ve işkenceleri detaylıca anlattı. Ayrıca yakın tarih olarak, 1990'dan itibaren, TC devleti Kürt köylerini yakıp yıkıyor, insanları yerinden, yurdundan ve toprağından kopartarak zorla göçe sürüklüyor" denildi.

Savunma avukatlarının son sözleri ise, Münih TKP-ML davasında yargılananlara dair, böyle onurlu bir davayı üstlendiğimiz için gurur duyuyoruz, size teşekkür ediyoruz, bu salonda asla suçlu aramayın, suçlular başka yerdedir denilerek savunmalarını bitirdiler.

Tüm bu gelişmelerle birlikte, 5 yılı aşkın süredir devam eden Münih TKP-ML davasında, devrimci mücadelenin her yerde meşru ve haklı olduğuna dair kamuoyunda önemli bir kazanım elde edildi. Ayrıca hem yerli hem de göçmen; demokratik, anti-faşist ve devrimci kurumların baştan beri bu davayı sahiplenmeleri ve yürüttükleri kampanyalarla ortak mücadele ve dayanışma, kültürüne büyük katkılar sağladılar. Emperyalistler ile işbirlikçileri istedikleri kadar anti-faşistlere, devrimcilere veya sosyalizm ile komünizm mücadelesini yürütenlere karşı, sistematik biçimde süren, saldırı ve baskıları devrimci mücadelenin haklılığına ve meşruluğuna gölge düşüremeye, asla güçleri yetmeyecektir.

Son söz yerine; Müslüm Elma'nın söylediği gibi, **"Bu dava mahkeme salonlarında değil, sokaklarda kazanılacaktır!"**

Koronavirüs Gölgesinde Savaş Mı, Devrim Mi Esas Akım? (1/2)

Emperyalist kapitalist sistemde üretim olanaklarının devasa boyutlara ulaşmasıyla daralan pazarlar ve kitlesel işsizlik kapitalizmin çelişkilerini derinleştirir. Krizin denetlenememesi, durgunluk süresinin uzaması ile birbirlerinin pazar alanlarına göz diken emperyalistler “çözümü” savaşta bulunur.

Birçok devrimci parti üçüncü dünya savaşının ufukta görüldüğü tezini savunmaktadır. Emperyalist sistemde baş gösteren her ekonomik kriz, bunun kanıtı olarak ortaya konulmaktadır. Bu tezi savunan kesimlerin düşüncesine göre “savaş esas akımdır.” Ancak ayrıntıya girmemektedirler. Örneğin böyle bir tespit yapıldığına göre savaş kıskırtıcıları ve “barışı” savunanlar hangi emperyalist ülkelerdir? Bu konularda ortaya konmuş somut veriler yoktur.

Bir teze göre de Ortadoğu’daki, özellikle de Suriye’de süren savaşın “üçüncü dünya savaşı” olduğunu savunanlar vardır ve bunlar da başka bir cephede durmaktadır.

İkinci tezi savunanların görüşünü bir yana koyarak konuşacak olursak; savaşın esas akım olduğunu savunan devrimci partilerin kendi ülkelerinde ve dünya çapında görevleri nelerdir? Bunlara ilişkin

ortaya konan somut tezleri de okuyabilmiş değiliz. Savaşın esas akım olması, stratejik bir değişikliği birlikte getirir. Uzun bir süredir üçüncü dünya savaşının çıkacağı tezi üzerinden yapılan tartışmalar koronavirüsün tüm dünyayı etkisi altına almasından bu yana, bazı dallarda üretime ara verilmesi, sınırların kapanması ve ticaretin düşmesiyle birlikte; artan işsizlik, iflaslar ve kapitalizmin kar oranının düşmesiyle savaş tehlikesinin daha somut bir hale geldiği tartışmasına yol açtı. Emperyalist kapitalist sistemin derinleşen ekonomi krizi beraberinde savaş tezini yeniden gündeme getirdi.

Lenin, emperyalist savaşların kaçınılmaz olduğunu ekonomik ve politik olarak ortaya koydu. Başka ülke topraklarının işgali ve sömürgelerin yağmalanması kapitalist devletlerce sık sık yapıldı. 20. yüzyılın başlarında kapitalizm, gelişmesinin en üst aşaması emperyalizme ulaşınca emperyalist savaşlar da kaçınılmaz oldu. Kapitalizmin son eşiği olarak emperyalizmle birlikte, tekel ve banka sermayesi kapitalist devletlerin yaşamında belirleyici duruma geldi.

Bu süreci uzunca bir alıntıyla somutlayalım:

“Finans-kapital, kapitalist devletlerde evin efendisi oldu. Finans-kapital yeni pazarlar, yeni sömürgeler, yeni sermaye ihraç alanları ve yeni hammadde kaynakları talep ediyordu. (...) Dünyanın yeniden paylaşımı uğruna mücadele emperyalist savaşta kaçınılmaz kıldı. 1914

savaşı dünyayı ve nüfus alanlarını yeniden paylaşma uğruna bir savaştı. Bütün emperyalist devletler uzun süreden beri buna hazırlanıyorlardı. (...) ... bu savaşa özellikle, bir yanda Almanya, ile Avusturya, öte yanda Fransa ile İngiltere ve onlara bağımlı olan Rusya hazırlandılar. (...) Emperyalist savaş hazırlığı Almanya, İngiltere ve Fransa’dan sömürge alma, Rusya’dan da Ukrayna’yı Polonya’yı ve Baltık illerini koparma hedefini güdüyordu. Bağdat demiryolunun inşasıyla Almanya, İngiltere’nin Yakın Doğu’daki hakimiyetini tehdit ediyordu. Almanların denizdeki silahlanmasının artışı da İngilizleri korkutuyordu. Çarlık Rusya’sı Türkiye’nin paylaşılması için uğraşıyordu. İngiltere, savaştan yaralanarak, malları savaştan önceki yıllarda İngiliz mallarını dünya pazarlarından sürmeye başlayan tehlikeli rakibi Almanya’yı yenmek istiyordu. (...) Fransız kapitalistleri, kömür bakımından zengin Saar Havzası ile demir bakımından zengin Alsas-Loren’i Almanya’nın elinden kapmak istiyordu. (...) İki kapitalist devletler grubu arasında varolan son derece büyük çelişkiler böylece emperyalist savaşa yol açtı” (Stalin, c. 15, s. 186-187)

Lenin I. Emperyalist Paylaşım Savaşı’nın bitiminden sonra emperyalist güçler arası çelişkinin yeni paylaşım savaşlarına yol açacağını net olarak ortaya koydu. Paylaşım savaşları her bir emperyalist ülkenin diğer emperyalist ülkelerin ellerindeki sömürge ve yarı-sömürge ülkelerin alınması savaşlarıdır. Diğer bir ifadeyle pazarların yeniden el değiştirilmesi mücadelesidir.

1929 dünya ekonomik bunalımının hemen öncesi 1927’de ufukta belirlenen krize karşı emperyalist merkezler, basıncı ve faşist hükümetlere geçiş yaptılar. “Fransa’da sağ blokun, İngiltere’de Hicks-Deterding-Urguhart blokunun, Almanya’da burjuva blokunun, Japonya’da Savaş Partisi’nin, İtalya’da faşist hükümetlerin iktidarda olması bir rastlantı olarak görülemez.” (age, s. 241)

Emperyalist ülkelerin I. Emperyalist Paylaşım Savaşı’ndan sonra ortaya çıkan paylaşımı, savaş öncesinde var olandan daha kısa ömürlüydü. Fransa ve İngiltere’nin dünya üzerindeki etkisi giderek zayıfladı. ABD’de I. Emperyalist Paylaşım Savaşı sonrası sermaye ihracıyla ön sıralara geçti. Almanya, ABD ve İngiltere-

re’den sağladığı kredilerle ağır sanayide büyük mesafeler kat etti ve yeniden bir paylaşımı istedi. Japonya Çin’e saldırdı, İtalya sömürgelerde hak iddia etmeye başladı.

1930 yılına gelindiğinde dünyada ekonomik kriz büyüyerek ilerledi. Bunalım sadece sanayi alanını değil, tarım alanını da kapsayarak tüm ülkeleri etkiledi. Ülkeler arası kredi alışverişi durma noktasına geldi. Bu yıllarda ABD, Almanya, Fransa ve İngiltere, sanayi üretiminde büyük kriz içine girdi. 1930 yılının ilk çeyreğinde ABD’de üretim seviyesinin “10.8 düşerek 1927 seviyesine gerilediği” tespit edilirken, Almanya’da üretimin “% 8.4 gerilediği”, İngiltere’nin 1927’den beri bir durgunluk içinde olduğu ve “üretimin 0.5 düzeyinde” gerilediği tespit edilirken, Fransa’nın 1929 yılından 1930 yılına kadar bir miktar ilerleme kaydettiği, ancak 1930 yılının ilk çeyreğinde “sadece 3.7” bir büyüme gerçekleştirdiği kaydedilmiştir. Stalin bu durumu şöyle özetlemektedir: “Bu veriler New-York borsasında hisse senetlerinde yeni bir düşüş ve ABD’de yeni bir iflas dalgası; ABD, Almanya, İngiltere, İtalya, Japonya Polonya, G. Amerika, Çekoslovakya vs. de üretimin yeniden gerileyişi, işçi ücretlerinde düşüş ve işsizliğin artması; Fransa’da bir dizi sanayi dalının bugünkü uluslararası ekonomik durumda krizin uç vermeye başlamasının belirtisi olan durgunluk safhasına girdiğini gösteriyor.” (Stalin, c.12, s. 210)

Emperyalist kapitalist sistemde üretim olanaklarının devasa boyutlara ulaşmasıyla daralan pazarlar ve kitlesel işsizlik kapitalizmin çelişkilerini derinleştirir. Krizin denetlenememesi, durgunluk süresinin uzaması ile birbirlerinin pazar alanlarına göz diken emperyalistler “çözümü” savaşta bulunur. İkinci Emperyalist Paylaşım Savaşı’nı önceki krizlerin bir tekrarı olarak değerlendirmemek gerektiğini belirten Stalin daha 1930 yılında şunları ifade etmektedir:

“Bugünkü kriz, eksiksiz bir tablo elde edebilmek için açıkça saptanması gereken yeni bazı koşullardan kaynaklanmakta ve onlar altında gelişmektedir. (...) Bu özel koşullar şu karakteristik olgularla sonuçlanmaktadır.

1) Kriz en şiddetli biçimde kapitalizmin baş ülkesini, kalesini, bütün dünya ülkelerinin toplam üretiminin ve toplam

tüketiminin en az yarısını elinde toplayan ABD'yi etkilemiştir. (...)

2) Dünya krizinin gelişme seyri içinde en önemli kapitalist ülkelerdeki sanayi krizi, tarım ülkelerindeki tarım kriziyle sadece aynı zamana denk gelmekle kalmamış, onunla iç içe geçmiştir. (...)

3) Bugünkü kapitalizm, eski kapitalizmden farklı olarak, tekelleri kapitalizmdir ve bu durum peşinen aşırı üretime rağmen metallerin yüksek tekel fiyatlarını korumak için kapitalist birliklerin mücadelesini kaçınılmaz kılmaktadır. (...)

4) Bugünkü ekonomik kriz, daha emperyalist savaş döneminde başlamış olan ve kapitalizmin temel direklerinin altını oyup ekonomik krizin başlamasını kolaylaştıran kapitalizmin genel krizi temelinde gelişmektedir.” (Stalin, c. 12, s. 214)

İkinci Emperyalist Paylaşım Savaşı kaçınılmaz olduğu evrede emperyalist devletlerle sömürge ve yarı sömürge ülkeler arasındaki çelişkileri de açığa çıkartmış ve keskinleştirmiştir. Ekonomik krizin derinleşmesiyle birlikte bu ülkeler üzerinde emperyalistlerin baskıları giderek artmıştır. Bu çelişki daha da keskinleşmiştir.

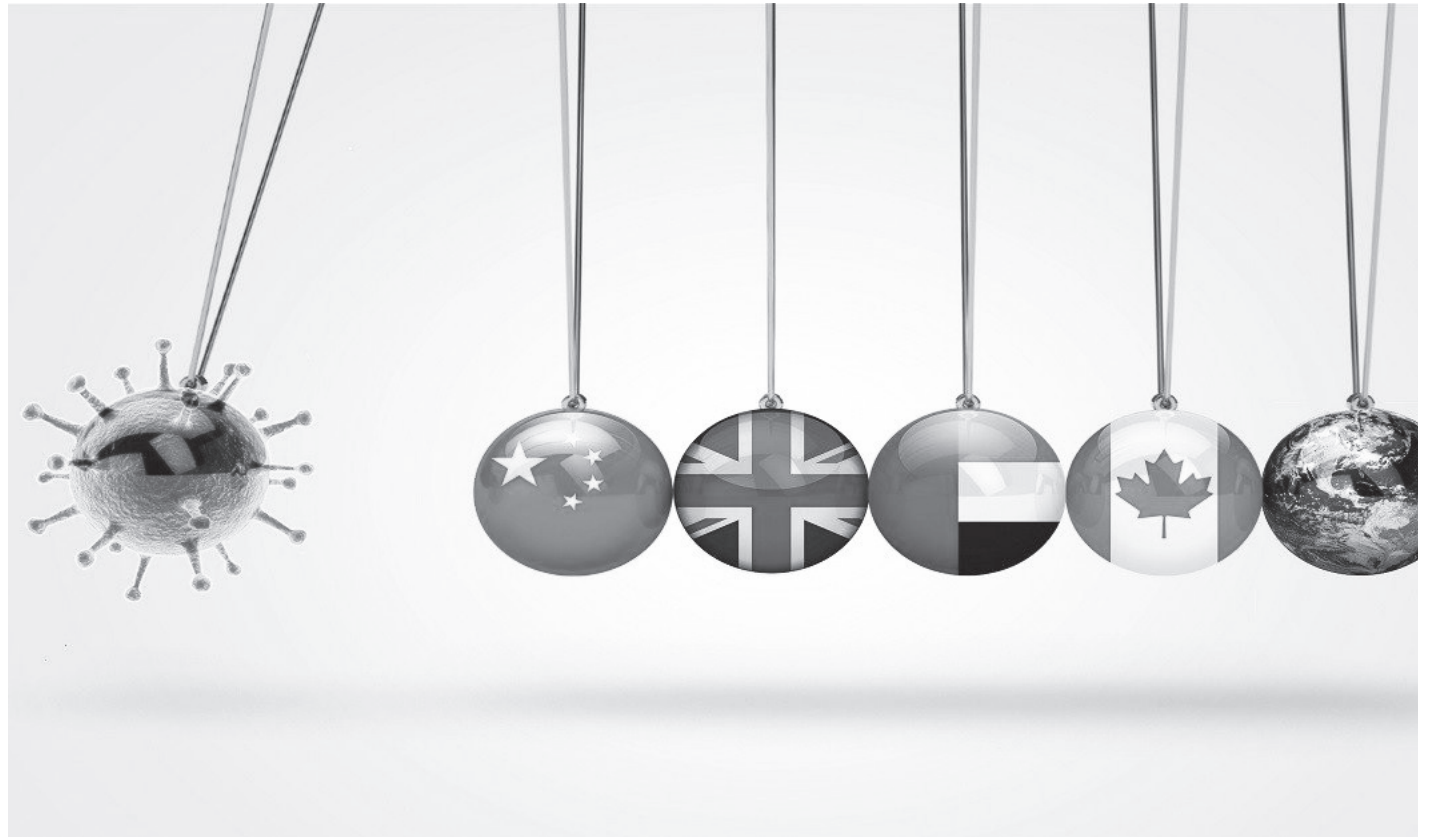
Krizle birlikte kapitalist ülkelerde işçi sınıfı ile burjuvazi arasındaki çelişkiler açığa çıkmış ve tekelleri burjuvazi işçi sınıfı üzerindeki baskılarını daha da artırmıştır. Ve nihayet ekonomik kriz faşist partileri iktidara taşımaya başlamıştır. 1933'te Almanya'da Hitler'in başa gelmesiyle burjuvazinin en bağınaz ve şovenist kesiminin iktidar olması tesadüf değildir. Bunu diğer ülkelerdeki baskıcı ve faşist hükümetler izlemiştir. Ve istinasız tüm emperyalist ülkeler savaş sanayine geçerek silahlanmaya başlamışlardır.

Günümüzde Emperyalist Savaş Tehlikesi

Bu dersler ışığında bugünkü durumu incelediğimizde emperyalist büyük paylaşım savaşı tespiti yapmak için henüz erken olduğunu belirtmeliyiz. Ancak bunu ifade ederken emperyalizm var oldukça emperyalist savaşların çıkma tehlikesinin her zaman var olduğu gerçeğini de redetmemeliyiz.

Bugün açısından değerlendirdiğimizde sürecin şimdilik “... kapitalist ülkelerin birbirini rahatsız etmeksizin ve ezmezsizin sessizce ve dengeli bir şekilde birbirinin peşi sıra ilerlemesi” (Stalin) biçiminde değerlendirebiliriz. Elbette ki bu durum, çelişki ve çatışmaların olmadığı her şeyin süt liman olduğu anlamını da gelmemektedir.

Öte yandan emperyalizmin özü de-

ğişmemekle birlikte, hiçbir şeyin eskisi gibi olduğunu da söylemeyiz. Yüzyıl önceki emperyalist sistemle 2020'de emperyalizmin ulaştığı seviye de bir ve aynı değildir. Her şeyden önce dünyanın “küreselleşerek bir köye dönüşmesi” ile sermayenin arz yuvarlağındaki dolaşımı nicel olarak farklılaşmıştır. Sermayenin büyük ölçüde uluslararasılaşması, bilimsel alanda gerçekleşen “devrimlerin” pazarları daha da birleştirmesi, sınırların ve ulusal devletlerin aşınması, ticaretin daha da serbestleştirilmesi vb. vb. tüm bunlar emperyalist sistemin lehine gelişmeler olarak krizleri yönetmek açısından sisteme avantajlar sağlamaktadır. Bu gelişmeler aynı zamanda karşılıklı bağımlılığı da güçlendirmiştir. Gerek Birinci Emperyalist Paylaşım Savaşı öncesi ve sonrası, gerek İkinci Emperyalist Paylaşım Savaşı öncesi ve sonrasında karşılıklı bağımlılık bu kadar artmamıştı. 1990'larla birlikte emperyalizmin dünya ölçeğindeki küresel durumu bu karşılıklı bağımlılığı daha da artırmıştır. Küreselleşme emperyalizmin kendi doğasında var olmakla birlikte, küreselleşmenin bugünkü ulaştığı seviyeyi de göz ardı edemeyiz.

Sorumuzu bir kez daha tekrarlayarak şöyle sorabiliriz: Küreselleşmeyle birlikte emperyalist-kapitalist sistemin niteliğinde bir değişim olmuş mudur? Değişim varsa bunlar nelerdir? Bu sorulara vereceğimiz cevaplar proleter hareketin sınıf mücadelesinde doğruyu yakalamasını da sağlayacaktır.

Emperyalizm değişti mi?

O halde belirmeliyiz ki, küreselleşmeyle beraber, birçok gelişim ve değişim yaşamakla birlikte emperyalist-kapitalist sistemin iktisadi yasalarında temelden bir değişim olmamıştır. Emperyalizm, Lenin'in ortaya koyduğu açıklıkta orta yerde durmaktadır.

Marks, kapitalizmin daha doğuş aşamasında kapitalizmin ortaya çıkışını, gelişmesini ve çöküşüne giden yolu Kapital'de ayrıntılı olarak ortaya koydu. Marks, bu gelişmeyi kapitalizm öncesi üretim biçimi olarak ilkel dönem, manifaktür ve modern sanayi olmak üzere üç evre olarak belirledi. Marks aynı zamanda kapitalizmin gelişmesiyle birlikte, üretimin merkezileşeceğini, büyüklerin zayıf ve küçük olanları yutacağını da belirtti.

Lenin, Marks'tan devraldığı bu temel yasayı daha da ileri taşıdı. Lenin, serbest rekabetin zamanla tekelleri kapitalizme yani emperyalizme ulaştığını ortaya koydu. Günümüzde üretim araçlarında, bilimsel alanda vb. gelişmeler olmakla birlikte Lenin'in ortaya koyduğu emperyalizmin genel niteliğinde bir değişim söz konusu değildir. Kapitalizm temel yasası olan artı-değer sömürsü olmadan ne emperyalizm ne kapitalizm yaşayabilir. Teknolojinin gelişimi ve bazı üretim dallarında iş gücüne duyulan ihtiyacın zayıflaması da bu yasayı değiştirmemiştir. Kimi üretim dallarında otomasyona geçiş, robotlaşmanın gelişmesi, kapitalizmin yaşam pınarı olan artı değer sömürsünü ortadan kaldırmamıştır. Emek ve sermaye arasındaki çelişki bugün de dünyanın temel çelişkisidir. Ve diğer bütün

çelişkiler bu temel çelişkidenden doğmaktadır.

Bilimin gelişmesi ve robotlaşma nedeniyle işçi sınıfının ortadan kalkacağı, işçi sınıfının yerini robotlar alacağı vb. tezleri de dillendirilir olmuştur. Bu mümkün değildir. Kapitalizmin varlık gerekçesi artı değer sömürsüdür. Artı değer sömürsü ancak ve ancak işçi sınıfı var olduğu müddetçe gerçekleşebilir. Dolayısıyla kapitalistler bir bütün olarak robotlaşmaya geçemezler. Bu kendi varlık gerekçelerini inkar etmek, bindikleri dalı kesmek anlamına gelir.

Emperyalist-kapitalizmin temel niteliği değişmemekle birlikte, her şeyin yüzyıl öncesinde olduğunu da iddia edemeyiz. Her şeyden önce iç ulusal sermayelerin uluslararasılaşması, meta, ticari ve para sermayenin alabildiğince genişlemesi, teknolojik devrimlerle birlikte üretimin kat be kat artması, ulus devlet anlayışının sermaye karşısında aşınması ve daha başka şeyler sistemde yaşanan gelişmeler olarak sıralanabilir.

Emperyalist sistemi meydana getiren her bir emperyalist devlet ve onların başka emperyalist devletlerle oluşturdukları güç odakları arasındaki çelişki ve mücadeleyi yadsımayız. Emperyalist güç odakları arasındaki temel çelişki pazar kavgasıdır. Kimin daha fazla pazara hakim olacağı mücadelesi rekabetin de temel nedenidir. Avrupa Birliği, Şangay İş Birliği Örgütü, ABD, Japonya emperyalist güçleri arasında çelişkiler, daha fazla pazara sahip olma yarışı olarak, yer yer uzlaşma yer yer kızıyarak devam ediyor.

Devam edecek...

Devrimci Tarz Üzerine

Devrimci olan tarz yapan ve yaptırandır. Söylediğini önce kendisi yapan sonra da yoldaşlarına yaptıran tarzdır. Bu tarzda emek, duyarlılık, bilinç ve yoldaşlık isteyen çaba vardır.

Sınıf savaşımında girilen yolda devrimci olanla küçük burjuva olan arasında her dönem görünen ve görünmeyen, bazen sertleşen bazen de yumuşayan ancak kesintisiz bir şekilde sürüp giden bir çatışma ve kavga vardır. Doğru olan devrimcilik tarzı, kitlelerin ve yoldaşların içinde yaşayan, onlarla birlikte mücadele eden ve ortaya çıkan sorunları çözmeye çalışan tarzdır. Kendisi olmaktan çıkıp yoldaş olandır. Halka, yoldaşlarına dokunan, hissedilen-anlayan, çözümleyen ve değiştirme gücü ve iradesi ortaya koyan tarzdır. Yanlış olan ise halkın ve yoldaşların dışında, komitenin uzağında yaşamaya çalışan, hissetmeyen, anlayıp kavramayan, duyar-sız ve ruhsuz bir dünyanın içinde bunalan, bir tepkisellik içinde sekterleşen, yabancılaşan pratik tarzdır.

Burjuva-feodal sistemden ödünç alınan, onun ideolojik, yaşamsal, psikolojik etkisi altında kalan, onun iradesi ve gücü altında zayıflayarak silikleşen ve benzerleşen tarzlar, örgüt içinde kendisini bazen gizli bazen açık bir şekilde yaşatabilir. Devrimci örgüt biliminde bunun adı bürokrat-burjuva tarzıdır. Devrimci olmayan tarzıdır.

Devrimci olan tarz yapan ve yaptırandır. Söylediğini önce kendisi yapan sonra da yoldaşlarına yaptıran tarzıdır. Bu tarzda emek, duyarlılık, bilinç ve yoldaşlık isteyen çaba vardır. Diğeri ise sadece söyleyen, yapmadan yaptıran kolaycı tarzıdır. O çalışmadan emek ve çaba ortaya koymadan yaptırmaya çalışır. Bu tarz, özel mülkiyet ideolojisinden ödünç alınan tarzıdır. Yola çıktığı başlangıçtaki halka ve yoldaşlara hizmet iddiasından uzaklaşan, giderek yabancılaşan, farklılaşan burjuva tarzıdır.

Burjuva öncülük tarzı sadece emir ve talimat vererek yaptırmaya çalışan durumdadır. O her zaman üstte kimsenin kolay ulaşamayacağı yerde ve konumdadır. Sorgulanamaz. Eleştirilemez. Söz söylemez bir yerdedir. Emek ve devrimci

değerlerle yabancı; değiştiren dönüştüren, her gün mücadele ve emek içinde olan tarzdan uzak yabancı tarzıdır. Hatırlatıldığına ise müthiş öfke duyan, söyleyeni alt etmek ve pişman ettirmek için hemen her fırsatı ve anı kollayan intikamcı ve gerici tarzıdır.

Bu tarz öncülük komiteden, yoldaşlardan, emek dünyasından kopuk ve uzaktır. Kolektivizmi işletmez. Bireycidir. Yoldaşlığı değil ahbap çavuşluğu esas alır. Birlikte yer aldığı komitedeki yoldaşlarını çalışan memurlar olarak görür. Doğal olarak kendisini de amir olarak görür. Örgütü şirketinin mülkü gibi görür ve yönetmeye çalışır. Kendisini de örgütün mutlak sahibi olarak görür. Hesap vermez, hesap sorar. Eleştirir ancak özeleştirir vermez. İşler iyi gitmediğinde, görevler yerine getirilmediğinde bağırır çağırır. Ona “sen ne yapıyorsun?” deme cesareti gösterenlere müthiş öfke ve kin duyar. Üsttencidir. Kibirlidir. Bulunduğu alanda uzlaşmacılığı dışına karşı da uzlaşmazdır. Yoldaş ilişkilerinde ahbap çavuşluğu yürütür.

Bu kaba görünen açığa çıkıp yaşanan bürokrat tarzın daha inceltirilmiş halleri ve farklı çeşitleri de örgüt içinde yaşanır ve yaşatılmaya çalışılır. Bürokrat tarzda her zaman tümünden uzağında ve dışında kalır. Kısmen belli yerlerde ve faaliyetlerin içinde yer alabilir. Ancak özde değil biçimde içindedir. Düşünce ve ruh olarak komite ve yoldaşlar içinde değildir. Her şart altında söyleyen emir ve talimat veren durumdan çıkamaz. İçtenlikle ve bütün benliğiyle yoldaşların, halkın içinde ve yanında değildir. Yoldaşları halkı yürekten hissetmez. Hangi biçime bürünürse bürünsün öz olmayınca yabancı düşünce ve davranıştan sıyrılamaz.

Bürokrat yönetim tarzında yürütülen devrimci çalışmaların sadece komite ve eleştirir-özeleştirir toplantılarındaki kısmında yer alır. Ancak kitlelerle, yoldaşlarla yakın politik bağ kurma, onların sorun ve talepleriyle gelişim çizgileriyle ayrıntılı ilgilenme onlara devrimin sosyalizmin propagandasını yapma durumu yoktur. Biçimde sorumludur. Toplantılarda sorumludur. Tekmil almada, rapor istemede, işin hesap sorma kısmında sorumludur. Ancak teknil ve raporların değerlendirilip sonuçlarını yoldaşlara geri dönüşümünde yoktur. Hesap vermede yoktur. Üstenci-kibirli ve bencildir. Ne sağlam bir ideo-

lojiye ne güven veren bir duruşa ne de yoldaşlar tarafından kabul görülmüş benimsenmiş bir pratiğe sahip değildir. Kendisini tamamlanmış gördüğü için öğrenme isteği yoktur. Yeni bilgileri, tecrübe ve deneyleri öğrenme isteği olmadığı için öğretme yönü de zayıftır.

Özgüveni zayıftır. Bunu kapatmak için biçime önem verir, farklı görünmeye çalışır. Kendisini dışına ve yoldaşlarına farklı yansıtır. Kendisine gelen eleştirilerden rahatsız olur. Özeleştirir vermede cesur değil. Ürkek ve tutuktur. Ne dediği anlaşılmaz. Çünkü özeleştiririden oldukça rahatsızlık duyar.

Bürokrat tarz biçim ve şekilde görünüşte örgütlüdür. Yaşamda, yoldaşların ve halkın güven duyulan pratiğinde yoktur. Yaşam bulduğu, beslediği var oluşunu devam ettirmeye çalıştığı yer örgüt içindeki liberalizmdir. Uzlaşan, devrimci olmayan anlayış ve hareketlere ses çıkarmayan, yanlışla sürekli göz yuman, hataların geçiştirildiği ortamlardan beslenir. Kendi yaptığı hataları küçülten, yoldaşlarının yaptığı hataları büyüten tarzı, örgüt içinde yoldaşlar nezdinde kırılabilirliği ve güvensizliği yaratır.

Bürokrat tarz aynı zamanda ben merkezliği besler ve ondan beslenir. Kendini her şeyin merkezine koyar. Örgüt kendisidir. Söyledikleri örgütün görüş ve kararlarıdır. Tartışılmaz. Üzerinde konuşulmaz. Ve tartışılmasına müsaade etmez.

Şimdiye kadar bahsedilen vurgulanan tarzda kolektivizme, özgür, eşit, adil bir topluma ve yoldaşlığa dair bir şey bulunduğu söylenebilir mi? Fikir ve görüşler, karar ve hareketlerin merkezinde birey ve ona ait olan dünya ve bencil ilişkiler vardır. Örgütte kılıflanmış, devrimcilikle örtülmüş yaşamda, bireyciliğe ve bencilliğe ait sistemin kendisi vardır. Burjuva feodal sistemin yönetsel anlayışının sayısız iz ve izdüşümlerinin kolektivizm-örgüt-devrimcilik adına gizlenmesi vardır.

Bürokrat yönetim anlayışına ait, ben merkezci-sekter-liberal tüm hastalık ve kötülükleri deşifre edip, ideolojik olarak mahkum edip yerine özgür-eşit-adanmış devrimciliği halka, yoldaşlara hizmeti

Kavgada Ölümsüzleşenler

Cevher Yaşar

Dersim Mazgirt/Pulan doğumlu Cevher Yaşar, Proletarya Partisi'nin düşünceleriyle lise yıllarında tanıştı. Bir yandan okul içerisinde, bir yandan da profesyonel olarak mücadelesine başlar. Halk Ordusu gerillalarının işbirlikçi Pulan muhtarını cezalandırdıktan sonra köylülerle birlikte gözaltına alınır. Gözaltında işkencecilere karşı ‘Ser verip sır vermeme’ geleneğinin devamcısı olarak direniş gösterir. İşkenceciler onu 8 Temmuz 1985 günü katleder.

Mehmet Ali Çakıroğlu

1966 Elbistan doğumlu Mehmet Ali Çakıroğlu, Proletarya Partisi ile üniversite okumak için geldiği İstanbul’da tanıştı. Bir süre okul içerisinde de faaliyet yürüttükten sonra okulu bırakıp Yeni Demokrasi Dergisi’nin Ankara temsilciliğini üstlendi. Bu süreçte zindanlarla da tanışan Çakıroğlu, orada da işkencecilere karşı net tavır takınır. Mehmet Ali Çakıroğlu 13 Temmuz 1993 günü Proletarya Partisi’nin 1. OPK’sının selamlanması için yapılacak eylem öncesi kaza sonucu yaralanır. Yaralı halde polislerin tedavisini engellemesi sonucu şehit düşer. Çakıroğlu şehit düştüğünde Parti Üyesi, Komsomol’un MK üyesiydi.

Murat Deniz (Ömer-Erol)

1972 Kırklareli doğumlu Murat Deniz, devrimci yaşamına İstanbul Üniversitesi’nde okurken DABK kanadında örgütlenerek başladı. Proletarya Partisi’nin birleşme sürecinde Komsomol’un MK üyeliği ve sekreter yardımcılığı görevlerinde bulundu. 1996 yılında kırsal alana çıkan dağların “Erol”u, Tokat’ın Turhal ilçesine bağlı Yaylacık dağı Tekmezar kırsalında 10 Temmuz 2001 tarihinde Halk Ordusu gerillaları ile TC askerleri ile çıkan çatışmada ölümsüzleşti.

esas alan tarzı koymak gerekir. Eskiye, köhnemişi atıp yerine her gün kendisini devrimci pratiğin örsünde şekillendiren, yenileyen-düzenleyen-yaratan bir devrimciliği esas almalıyız. “Komutan cephede komutandır” anlayışının güvenilir komutan Martager Nubar Ozanyan yoldaşın yaşamı ve parasız-mülksüz-kariyersiz ve ünsüz devrimciliği örnek alınmalıdır. Bu bilinç, bu kararlılık ve sarsılmaz irade, pratikte güce çevrildiğinde yenilmez bir devrim ordusu ve sarsılmaz devrim savaşçıları yaratılır.

İsyancı Kitleler Köleliğin ve Sömürgeciliğin Sembollerini Hedef Alıyor!

ABD'de George Floyd'un polis tarafından katledilmesinin ardından açığa çıkan kitle eylemleri büyük bir öfkeyle sokağa yansımıştı. Pandemi sürecinde en fazla insanın yaşamını yitirdiği ülkelerin arasında başı çeken ABD'de pandemi etkisini bir yana bırakarak sokağa akan kitleler 50 eyaletin yüzlerce şehrinde sokakları doldurdu. Pandemi tehdidinin yanı sıra Trump hükümeti tarafından askeri müdahale, tutuklama terörü tehdidinde karşılık milyonların sokağa yönelen öfkesi sindirilemeyecek boyuta taşındı. Öfkenin yöneldiği mekanlar öncelikle polis karakolları ve devlet binaları olurken bugün başka bir biçimde ırkçılığın ve köleliğin sembollerini hedef alınmış bulunuyor.

Afro-Amerikalı George Floyd'un katledilmesinin ardından başlayan eylemlerin görüntülerinde Afro-Amerikalıların ciddi bir görünürlüğü olsa da beyaz Amerikalı olarak ifade edilenlerin de eylemlere katılımının büyüklüğü kitle hareketinin büyümesinde önemli bir etki oluşturdu. Başlangıçta açığa çıkan pratikler polis tarafından gerçekleştirilen cinayetlere yönelik protesto eylemleri olsa da bugün ırkçılığın ve köleliğin sembollerini hedef alan eylemler belli bir hat oluşturmuş bulunuyor.

ABD'de Andrew Jackson'un heykelinin yıkılmak istenmesi, Kristof Kolomb heykelinin yıkılıp denize atılması, Kolomb heykelinin kafasının koparılması, köleliği savunan eski devlet yetkililerine ait heykel ve anıtların hedef alınması eskiye ait sembollerin yıkılarak değişim talebini ortaya koyuyor

Kitleler Sömürgeciliğin ve Irkçılığın İzlerini Silmek İstiyor

Yıkılan heykeller sömürgeciliğin ve ırkçılığın sembolleri olarak, kitleler tarafından ortadan kaldırılmak isteniyor. Bu belli bölgelerde fiili pratiklerle, bazı bölgelerle yerel yasalar ve karar alma mekanizmalarına dayanarak gerçekleştiriliyor. Trump yönetimi ise, bu talepler konusunda daha saldırgan bir konum alarak ağır

ceza tehditlerine ve bu yönde yasal düzenlemelere başvuruyor.

ABD başkanı Trump Twitter'dan yaptığı duyuruda ABD heykel ve anıtlarını korumak için bir kararname imzaladığını, bu kararnameyi onaylamaktan onur duyduğunu ve kararname kapsamında heykellere yönelik gerçekleştirilen saldırılara 10 yıla varan cezalar verebileceğini duyurarak saldırganlığını açıkça ortaya koymuştur. Kitle hareketinin karşısına ABD yasalarını ve devlet güçlerini koyan iktidar anlayışı kitle hareketini bastırmak için zora yönelmiş bulunuyor. Bunun tek örneğini bu oluşturmuyor. Trump geçtiğimiz haftalarda bölge valileri ile yaptığı görüşmede, basına yansıyan ses kayıtlarına yansıdığı şekliyle valilerin yumuşak davrandığını söyleyerek; hareketin gelişmesine olanak bıraktığını, daha sert müdahale edilmesini ve tutuklamaların ağır cezalarla sonuçlandırılarak gözdağına çevirilmesini istiyor.

Eskiye tutkunluğu bugün kendisine vurgunluğundan geliyor!

Trump'ın kitle hareketi karşısında açığa çıkan çaresizliği ve RTE'nin Gezi İsyanı ve 7 Haziran sürecinde yaşadığı çaresizlik büyük bir benzerlik taşıyor. Bu duruma verdikleri tepkilerin benzerliğine dair Gezi sürecinde Yavuz Sultan Selim köprüsünün ismine Alevilerin ortaya koyduğu tepkiye karşılık Erdoğan'ın saldırgan yaklaşımı hatırlanabilir.

Trump'ın, bizim de AKP hükümeti tarafından tanıdığımız taktikleri kitle hareketinin önüne geçemese de kendi kitlesini domine etmesi açısından kritik bir yerde duruyor. 2016 yılında başkanlığa seçilen Trump'ın bu şekilde iktidarını koruyarak Ka-

Pandemi sürecinde yüz binden fazla insanın yaşamını yitirmesi, işsizlik rakamlarının 30 milyona dayanması ABD'de ciddi bir kitle hareketini açığa çıkarsa da tekelci kapitalizmin mevcut sınıf çıkarlarını sağ popülist politikalarından daha iyi ortaya koyabilecek bir çizgi gözüküyor.

sım ayında gerçekleşecek seçimlerde iktidarını sağlama alma çabası sürüyor. ABD açısından, Trump şahsında somutlaşan sağ popülist politikaların, ABD'nin iç ve dış politikasında bir çizgi ortaya koyduğunu ifade ederek; olası iktidar değişikliklerinin bu politikaların değişimiyle birlikte tartışılabileceğini belirtmek gerekiyor. Cumhuriyetçi Parti'nin başkan adayı olarak seçime giren Trump'ın, Demokrat Parti başkan adayı olarak seçimlere giren Biden'ı kitle eylemleri karşısında kendisiyle aynı çizgiye çekmesi elini güçlendiren bir yerde duruyor.

Pandemi sürecinde yüz binden fazla insanın yaşamını yitirmesi, işsizlik rakamlarının 30 milyona dayanması ABD'de ciddi bir kitle hareketini açığa çıkarsa da tekelci kapitalizmin mevcut sınıf çıkarlarını sağ popülist politikalarından daha iyi ortaya koyabilecek bir çizgi gözüküyor. Bu anlamda iki klik arasında tercih yapması beklenen kitlelerin kendi alternatiflerini yaratması dünyanın her tarafında olduğu gibi ABD'de de milyonların kaderini belirleyecek yerde duruyor.

Avusturya Viyana'da Türkiyeli Faşistler Derneklere Saldırdı

Avusturya'nın başkenti Viyana'da, Türkiyeli faşistlerin 24 Haziran günü Avrupa Kadın Dayanışmasının eylemine yönelik başlayan, buradan püskürtülmeleri sonrasında ATİK'e bağlı Viyana Türkiyeli İşçiler(VTİD) Derneğinde devam eden saldırılar büyük tepki çekti.

Türkiyeli faşistler, 25 Haziran gecesi de VTİD ile aynı binada bulunan DİDF'e bir kez daha saldırdı. Avusturya polislerinin gözü önünde gerçekleşen saldırıda derneklerin camları kırıldı, içeri girildi. Polisin saldırıyı gerçekleştiren faşistlere müdahale etmek yerine derneğe girip saldırıya maruz kalanları gözaltına almak istemesi ATİK, ATİF ve pek çok Türkiyeli göçmen örgütü tarafından protesto edildi.

Ulm ATİF derneklere dönük saldırılara karşı sokak-taydı

Ulm ATİF tarafından 27 Haziran günü çarşı merkezinde düzenlenen mitinge HDP aktivistleri, AGİF, ADHF, Alevi Dernekleri katılarak destek sundular. Tohum Kültür Merkezi'nin ırkçı faşist saldırılara dair Türkçe açıklamanın ardından ATİF Ulm adına Almanca konuşmalar yapılarak saldırılar protesto edildi. Gündoğdu ve Çavbella marşları dinletilerek sloganlar atıldı. Yaklaşık bir saat süren etkinlik yapılacak olan faaliyetlerin duyurusuyla son buldu.

VTİD ile DİDF'e yönelik saldırı, Stuttgart, Hannover, Londra'da ATİK'e bağlı göçmen örgütleri ile çok sayıda devrimci-demokrat güç tarafından protesto edildi.

“Kalbi ve Aklı Güçlü” Devrimciliği Büyütmenin Yolu

Sosyalist devrimci gençler için Marksist klasikleri okumak, özümsemeye gayret etmek entelektüel bir çalışma ya da “boş zaman”larda gündeme çekilecek bir meşguliyet değildir.

Öncelikle Marksizm’in yöntemi olan diyalektik materyalizmi kavrama, devrimci politikayı bu yöntemle yorumlama ve devrimci eylemimizi bu bilinçle yönetme zorunluluğumuz var.

Bu öğretinin muazzam uygulayıcısı Lenin’i okumak bu yöntemi kazanmanın okulundan geçmektir. Çünkü Lenin’in olay ve olguları ele alırken meseleyi asla tarihsel bağlamından koparmadan nesnel koşulları hesaba katarak “somut durumun somut analizine” dayanan devrimci eylem planı çıkarma ustalığından daima öğreneceğimiz şeyler vardır. Tam da bu yüzden Marksist klasikleri okurken dikkatimizi yoğunlaştıracağımız temel nokta “yöntem” kazanmak olmalıdır.

Özellikle son yıllarda, onlarca coğrafyada ezen-ezilen çelişkinin devrimci ayaklanma ve isyanlar biçiminde boy verdiği gerçeğinden bakarsak Fransız İhtilali, Paris Komünü, kapitalizm ve sınıf savaşımı, ulusların kendi kaderini tayin hakkı konusu, “vatan savunması” ve sosyal şovenizm, Ekim Devrimi ve SSCB deneyi, kadın kurtuluş mücadelesi gibi bir çok özgün tarihsel deneye döne döne başvurarak bugünle bağını kurma; an’ın devrimci görevlerini bu yöntemin ışığında ve elbette kendi özgünlüğümüzde saptamanın paha biçilmez olanağına sahibiz. Yine devrimin başarısı için en önemli silah olan örgüt-parti teorisi, devrimci stra-

teji ve taktik, devrimci politika, kitleleri örgütlenme, öncülük, devrimin kadrosunu yaratma anlayışı, iktidar bilinci, geri çekilme anlarını bile ayaklanmaya hazırlık görüşü açısından değerlendirme bilinci, sosyalizm için devrimci zor-şiddetin olmazsa olmazlığı gibi bugünün yakıcı sorunlarına dair önemli bir külliyata sahiptir Marksist eserler.

Sosyal medya platformlarının çeşitlenmesi ve özellikle son on yıldır yaygın kullanımıyla birlikte devrimci yaşamımıza yansımaları da etkin oldu. Ajitasyon-propaganda işlevi görmesi itibarıyla örgütlenme ve hatta Gezi/Haziran ayaklanması gibi büyük tarihsel olaylarda tuttuğu yer yadsınamaz. Bunu tartışmadığımız gibi “sosyal medyanın kullanımı” tartışması da bu yazının konusu değil. Ancak çok net olan bir gerçek var ki; yeni kuşak (Y kuşağı ve özellikle de Z kuşağı diye tabir edilen) neredeyse tüm “bilgi-birikim”ini sosyal medya platformları içeriklerinden oluşturuyor. Devrimci gençlik de aynı tüketim kültürünün bir parçası olmaktan azade değil ne yazık ki! Sosyal medya platformlarında devrimci mücadelenin ciddi meseleleri etrafında dönen tartışmaları, yürütülen polemikleri izleyerek birikim yaratmaya ve her biri ayrı ayrı okunması, öğrenilmesi ve derinleşmesi gereken konulara dair yaklaşım belirleme çalışılıyor. Muazzam tarihsel devrimci deneylerin ve dünya devriminin sorunlarını içeren bizzat Marks, Engel, Lenin, Rosa, Clara, Kollantai, Stalin, Mao, Che gibi usta ve ardıllarınca üretilmiş kaynaklara ulaşmak gibi bir şansımız varken niye

bu şansını değerlendirmiyoruz?

Sosyal medya mecralarında dönen bir kaç cümle düzeyindeki sınırlı cephaneyle, burjuva ideolojisinin ateş hattından “sağ çıkmak” mümkün mü? Disiplin ve istikrarla Marksist eserleri okumalı, “az ya da çok” anlamaya takılmadan mutlaka bir Marksist teorik zemin oluşturma yoluna gitmeliyiz. Bu sadece yeni devrimcileşen gençlerin, genç kuşakların sorunu değil sosyalist devrimci kavranın içinde yer alan her yaşta militanın da sorumluluğudur.

Bu eksiklik nerelerde çıkıyor?

Politik-devrimci platformlarda yapılan tartışmalardaki soyutlama gücünde, kaleme alınan bir propaganda yazısındaki kavram zenginliği ve tarihsel örneklere güçlendirilme düzeyinde, bir gazete ya da dergiye verilen röportajda kullanılan dilin hedef kitlesinin dikkatini çekecek sadelik ve somutlukta oluşunda ve hatta gündelik yoldaş sohbetlerimizde rastlayabiliriz örneğin. Marksizm’in kavramlarına ve parti literatürüne yabancılaşma, kulaktan dolma bilgilerin yol açtığı bulanık teorik zihin ve haliyle derinlik yoksunluğu gibi somut kimi sonuçlardan söz edebiliriz.

Devrimci sosyalistler olarak dünya proleter devrimi ve bölge devrimi yaklaşımının, Kürdistan Devrimi ve Kadın Devrimi’nin ideolojik, teorik, politik ve örgütsel deney ve gelişiminin ele alındığı; işçi sınıfı ve ezilenlerin özlem ve taleplerini bayraklaştırmanın örgütsel olanaklarına yoğunlaştığı yine karşı devrimle tutuşulan savaşta yenilgi ve zaferleri analize tabi tuttuğu, bilim ve sanat gibi alanlarda dahil olmak üzere ekolojik kriz gibi konularda da devrimci yaklaşım ve teorik üretimlerin yapıldığı; kısacası sayısız konuda tespit ve yaklaşım belirlendiği, zengin bir devrimci yazınsal üretimin sahibiyiz. Hiç biri iyi vakit geçirmek için yapılan masa başı sohbetlerde karar verilen, “yazmış olmak için” yapılan üretimler değildir. Hepsi sınıf mücadelesini, devrimci savaşımı, burjuva sınıf ideoloji karşısına kendi proleter sınıf bilincimizi oluşturmak, yükseltmek ve geliştirmek için yapılan üretimlerdir. Öyleyse, devrimci savaşımın dayattığı ihtiyaçlar kapsamında bu teorik birikimden yararlanarak devrimci donanımımızı güçlendirmek zorundayız. Devrimin zaferi için bu olmazsa olmazdır.

Devrimci kavgaya sıkı sıkı tutunmanın kişisel özgünlük taşıyan sebepleri olabilir elbette. Hatta çoğu savaşımın devrimci fikirlerle tanışarak sınıf mücadelesinde

yerini alması “kişisel, öznel” dir. Bir çocuk işçinin kendi ağırlığından tonlarca kat fazla olan pres makinası altında ezilerek can verdiği, dünyanın siyahları olan göçmenlerin “sınırsız” sömürü ve ırkçılık cenderesinde olduğu, yerde göllenen kendi kanıyla katliamcı erkeğin adını yazmak zorunda bırakılan kadını, Kürtçe konuştuğu için öldürülen Kürt halkını biliyoruz, görüyoruz.

Ölümsüzlerimizin mezarlarına defalarca yapılan saldırılarla öfkemiz bilenirken bir de yakınlarından kaçırılarak kaldırım altına istiflenen cenazelerimizi tanık olduk. Sömürgeci saray faşizminin, erkek egemenliğinin, tek varoluş amacı emek sömürsü olan bir avuç kapitalist asalağın ezilenlere dönük geliştirdiği birçok saldırı karşısında müthiş öfkelenmiş ve hatta “bundan daha kötüsü, daha aşağılığı yapılamaz” diye düşünmüşüzdür çokça. İşte bu patriyarkal kapitalizme karşı son derece haklı öfkemiz gerçek bir devrimci zemine yaslanmalı, proleter sınıf bilinciyle buluşmalıdır. Eylemimizi bu bilinçle kuvvetlendirmeliyiz. Bu ancak Marksizm’i ve onun en iyi öğrencisi olan Lenin’i okuyarak tarihten bu güne sayısız başlık ve içerikteki devrim ve sosyalizm derslerini kuşanmakla mümkündür. Çünkü bu dersler ışığında yöntem kazanır, onlarca coğrafyada gelişen ayaklanmaları yorumlar, birleşik devrim mücadelesinin umutlu, dirençli, yılmaz birer savaşçısı olabiliriz.

Bilimsel sosyalizmle buluşmak, Marksist klasiklere asgari düzeyde hakimiyet kazanarak diyalektik materyalizmi yöntem edinmek, dünya devrim deneylerini özümsemek ve devrimci önderlerin, ölümsüzlerimizin yaşamlarından-savaşçılıklarından öğrenmek; devrimci aklımızı dinamik kılmamızın, bilincimizi sağlamlaştırmanın ve tüm faşist saldırı ve zulme karşı devrimci irademizi bükülmez kılmamızın koşuludur.

Yeryüzünde her koşul altında devrimci savaşımın yürütüldüğünün, komünist parti öncülüğünde mücadele eden bir avuç kadronun neler başarabildiğinin, dünyanın sayısız ülkesinden yükselen “nefes alamıyoruz” isyanının, enternasyonal kadın direnişinin, hiç bir acının boşuna çekilmediğinin, “bireysel özgürlük” safatasına karşı örgütlü-partili eylemin kazandırdığının bilinciyle devrimci eylemimizi yükseltebiliriz. Kalbimiz an be an “uğruna ölünecek yüce değerlerimiz” var tınısıyla çarparken “ya zafer, ya zafer” adanmışlığı bilincimiz olur.

Savunmayı İşlevsizleştirmek Neyin Mesajı?

Başkanlık Sistemi ile birlikte yasama, yürütme ve yargıyı kendisine bağlayan R. T. Erdoğan/AKP, kadrolaşmadığı alanları bölerek kendi iktidar alanları yaratma girişimini, toplumsal muhalefeti tamamen yok etme kaygısıyla ele almaktadır.

AKP ve MHP tarafından hazırlanan Avukatlık Kanunu'nda değişiklik yapılmasına ilişkin teklif taslağında yer alan çoklu baro sistemine geçişe karşı birçok ilden baro başkanı geride bıraktığımız günlerde Savunma Yürüyüşü gerçekleştirdiler. 50'den fazla ilin baro başkanının fiili olarak katıldığı "Savunma Yürüyüşü" 24 Haziran günü Ankara'da sona erdi. Eyleme sebep olan çoklu baro sistemi, bu sistemin gerek AKP-MHP açısından gerekse toplumsal kesimler ve avukatlar açısından anlamı ve en nihayetinde gerçekleştirilen "Savunma Yürüyüşü"nin nasıl bir dinamik taşıdığını incelemek içerisinden geçtiğimiz sürecin bağrında yer alan dinamikleri ve siyasi iktidarın mevcut durumunu ortaya koymak açısından gereklidir.

Öncelikle teklifte sunulması planlanan çoklu baro sistemi nedir, bunu incelemekte fayda var. Bugün yürürlükte olan Avukatlık Kanunu'na göre Türkiye Barolar Birliği (TBB) iki turlu seçimle belirleniyor; öncelikle barolar delegeleri seçiyor ve delegeler de barolar birliğinin genel kurulunda yönetimi belirliyor. Bu şekilde, barolarda kayıtlı olan avukatlar, çeşitliliği yansıtacak biçimde seçilmiş oluyorlar.

Yürürlükteki Avukatlık Kanunu'na göre TBB yönetimi iki turlu seçimle belirleniyor. Yani önce barolar delegeleri seçiyor ve delegelerde barolar birliğinin genel kurulunda yönetimi seçiyor. Delege seçimi ise demokratik esaslara göre belirleniyor. Buna göre her baronun başkanı doğal delege oluyor ve sonra üye sayısına bakılmaksızın her baro iki delege seçiyor. Ardından temsilde adalet ilkesi gereği o baroya üye her 300 avukat için de bir delege seçiliyor. Böylece barolar birliği genel kurulunda oy kullanan delegeler, baro levhasına kayıtlı avukatlar tarafından, orantılı olarak, dolayısıyla çeşitliliği yansıtacak biçimde seçiliyor. Kanun bu haliyle de temsil gücü bakımından eşitsizlikler barındırıyor. Örneğin, Tunceli Barosu'na kayıtlı her 14 avukat bir delege seçerken, Ardahan Barosu'nda bu sayı 16, Gümüşhane'de 29 ve Kilis'te 30 oluyor.

Avukatlık Kanunu teklifi ise bu seçim sistemini tamamen değiştiriyor. Teklifte, TBB Genel Kurulu'na her baronun üç

delege seçmesi, her baronun başkanı ve önceki TBB başkanlarının doğal delege olması ve her barodan 5 bin avukat için birer delege seçilmesi yer alıyor. Yani az önce saydığımız iller bu durumda baro başkanları ile birlikte dörder delege gönderebilecekler. AKP-MHP'nin bu değişikliklerle beraber esasta amaçladığı şey ise büyükşehirlerdeki baroların karşısında küçük illerdeki baroların seçtiği delege sayısını genel kurulda güçlendirmek. Dolayısıyla AKP-MHP taraftarı avukatların TBB yönetimini almasını sağlamak. Savunmayı siyasi iktidara tabi kılmak için ortaya konulduğu ayan beyan açıkta olan bu teklif ile zaten kendinden menkul olan devletin adaleti yine kendi kendini tecelli edecek.

Toplumsal muhalefeti yok etme kaygısı

Pandemi süreci ile kendi bekasını sağlama almak adına pek çok adım atan TC devleti, yine bu sürecin maskesi altında AKP-MHP eliyle mevcut kanunlarının ezilenler karşısındaki rolünü daha da kuvvetlendirme peşinde. Bu süreçten yeni hak gaspları ve ezilen her kesimin yıllardır yürüttüğü mücadele sonucu elde ettiği kazanımlara bir bir el koyarak yararlanmaya çalışan TC Devleti, toplumsal muhalefeti tamamen yok etme girişimlerini AKP-MHP eliyle sürdürüyor. Sömürücü, erkek ve heteroseksist sistemin içerisinde olduğu yapısal krizin bir parçası olarak

TC Devleti'nin krizden güçlenerek çıkma girişimleri en somut anlamda AKP-MHP ittifakının hamleleri ile can bulmaktadır. Nitekim bu ittifak ve özelde R. T. Erdoğan/AKP'nin son 5 yılında sergilediği baskı ve sindirme politikalarına göz atmak TC devletinin içerisinde olduğu krizdeki çırpınıları anlamlandırmamıza yetecektir.

2016 Darbe Girişimi sonrası her alanda kendi iktidarını ilan etmek üzere klikler dalaşını üst radeye taşıyan, Başkanlık Sistemi ile bunu somutlayan; esasta ise hakim sınıflar arasındaki klik dalaşından ziyade ezilenlerin ortak mücadele hattına dönük saldırı politikalarını kalıcılaştırma amacını taşıyan R. T. Erdoğan/AKP, barolarla ilgili teklifini de bu kaygının bir parçası olarak gündeme getiriyor. Çoklu baro sistemi hakim sınıflar arasındaki klik dalaşından ziyade, toplumsal muhalefetin yer aldığı her alanın mücadelesinin önünü kapatma amacını taşımaktadır. Mevcut durumda baroların insan hakları ihlalleri, temel hak ve özgürlükleri savunan pozisyonu bu amaca aykırı düşmektedir. Bu aykırılık teklif aracılığıyla yok edilmeye çalışılıyor. Başkanlık Sistemi ile birlikte yasama, yürütme ve yargıyı kendisine bağlayan R. T. Erdoğan/AKP, kadrolaşmadığı alanları bölerek kendi iktidar alanları yaratma girişimini, toplumsal muhalefeti tamamen yok etme kaygısıyla ele almaktadır.

Savunmaya yapılan saldırının anlamı

Baro başkanları tarafından temsili olarak gerçekleştirilen Savunma Yürüyüşü ise içeriği ve sonucundan bağımsız olarak değerlendirilecek olursa mevcut baskı ve saldırı politikalarına karşı itiraz geliştirmesi

bakımından ezilenlerin çeşitli katmanlarında biriken öfke ve itiraz etme eğiliminin bir parçasıdır. Nitekim devletin bu eyleme yaklaşım biçimi de bu eğilimden duyulan korkunun göstergesi olmuştur. Toplumsal her hareketi sindirme, şiddetle bastırma adımlarının bir parçası olarak "Savunma Yürüyüşü"ne polis saldırısı gerçekleştirilmiştir.

Bu saldırı, esasta ezilen her kesime mesajdır. Toplumsal hareketlenmelere, herhangi bir hak arayışı için sokağa çıkanlara, mevcut iktidarın uygulamalarına itiraz edenlere "yalnızsınız, sizi savunacak kimse yok" mesajı verilmek istenmiştir. Hak ihlallerine karşı, temel hak ve özgürlükleri savunucu pozisyonda olan avukatlara dönük saldırı ile TC/AKP önüne çıkan hiçbir taşı tanımadığını ilan etmiştir. Bu anlamda savunmaya yapılan saldırı, ezilenlerin ortak mücadele hattına dönük saldırı politikalarının bir parçası ve bütünüleyicisidir.

5 Nisan 2020 tarihi itibarıyla ölüm orucu eylemlerini başlatan avukatlar Ebru Timtik ve Aytaç Ünsal'ın eylemleri "adil yargılanma hakkı" için sürerken devletin bu eyleme karşı "kayıtsızlığı" da aynı politikaların bir tezahürüdür. Savunmayı altı boş gerekçelerle tutuklayan, "Avukatlara bile adalet yok, size mi olacak?" mesajını ezilen her kesime veren TC/AKP, çoklu barolar sistemi ile savunmanın bu duruma karşı itiraz geliştirmesinin önünü kapatmaya çalışmaktadır. Ancak toplumsal muhalefetin biriken öfkesini dizginleme yönlü bu hamlelerin boşunaltığı, bugün geliştirilen itirazlarda görülmektedir. Bu itirazların büyümesi ve hızlanması ise zorunludur.

“Onun Gibi İnsanlar Yaşamda Pek Az Bulunur”

Uzun zamandır tedavi gördüğü hastalığına 8 Haziran günü yenik düştü Sultan Karadaş. Partizan emektarı, insan emektarı Karadaş, kendisini tanıyan hemen herkesin deyişiyle “İyi insan, emekçi insan” oldu. Öyle ki Kars doğumlu Karadaş’ı devrimci yaşamına atıldığı 70’lerden bu yana tanıyan herkes büyük bir sevgiyle bağlıydı ona. Kars’tan İstanbul’a devam eden yaşamında, İstanbul’un Esenyurt semtinde hemen herkesin tanıdığı, sevdiği ve saygı duyduğu bir karakter haline gelmiştir.

Esenyurt Örnek Mezarlığı’nda yapılan cenaze törenine –salgın hastalık koşullarında dahi- çok sayıda kişi katıldı. Cenazeden sonra onu tanıyanlar “Eğer bu koşullar olmasaydı, binlerce kişi katılırdı” demişlerdi. Esenyurt bölgesi başta olmak üzere birçok alanda iz bırakan, birçok insanda anı biriktiren biriydi o. Her eylemde, etkinlikte, anmada insanların sevinçleri ve acılarına ortak olan bir insana, çevresi de bu denli bir sevgi besliyordu.

Biz de Özgür Gelecek gazetesi olarak Sultan yoldaşı 90’lardan beri tanıyan yoldaşına onu sorduk. Yaşamını, kolektif anlayışını ve insan sevgisini anlattı bize. Ve bir devrimcinin nasıl biri olması gerektiğiyle ilgili çok sayıda örneği sıraladı.

Yoldaşı, onu anlatmanın zor olduğunu vurgulasa da, o kadar anı-yaşanmışlık arasından şunları söyleyerek başladı konuşmasına:

“Sultan abiyi anlatırken, böyle kısa bir sürede anlatmak mümkün değil. Sultan yoldaşın ardından söylenecek çok şey var ama biz hepsini anlatabilir miyiz, dilimiz döner mi bilmiyorum. Ben o anlatımı, o gücü kendimde bulmuyorum ama deneyeceğim.

Şimdi Sultan abinin öncelikli olarak o insani yanına değinmek gerekiyor. Sultan abi yanındaki her insanı seven, iyi gününde, kötü gününde yanında olan biriydi. Yani burada komşusundan köylüsüne, arkadaşından mahallelisine kadar herkesin sorunlarına bir parça çözüm üretmesi sebebiyle de herkes kendisine yakın dururdu, sorunlarını danışır- dı, onunla birlikte hareket etmek isterdi.”

Sultan Karadaş’ın her zaman ‘sorunun değil, çözümün bir parçası’ olmak istediğini ve bunu da ‘küçük hesaplardan uzak’ yaptığını vurgulayan yoldaşı, aslında bunun da insani özünden geldiğini

şöyle anlattı:

“Sultan abiyi tanıdığımız 94-95 sürecinden itibaren onu insanların cenazelerinde görürdük, düğünlerinde görürdük, yani o insani yönünü herkes takdir ederdi. Yani aslında özü olarak o yanının manası ‘ben de çözümün bir parçası olurum’ demektir. Sorunlara uzaktan bakmayan, ya da işine geldiği gibi yaklaşan biri asla değildi. Yani eğer benim yanıma geldiyse sevincime de ortak olurdu, hüznüme de ortak olurdu, acılarıma da ortak olurdu, sorunlarımı da beraber çözerdik. O yüzden Sultan abiyi anlatmak biraz zordur, zaten onun gibi insanları da bulmak zordur. Yani herkes özünde insan sevgisinden kaynaklı insanlara yakın durur ama birçok noktada eksik kaldığı yerler olur; mesela sosyal dayanışma noktasında. Ama Sultan abi herkesin, özellikle Esenyurt’ta birçok kişinin tanıdığı Sultan abi böyle biriydi.”

Sultan Karadaş’ı bilenler bilir, o “her eylemdeydi”. Hatta son 1 Mayıs’ta, hasta yatağında dahi Kürtçe-Türkçe pankartları hazırlayıp mücadeleye olan bağlılığını bir kez daha göstermişti. Yoldaşı, onun bu devrimci duruşunu şöyle anlattı:

“Hayatının politik yanında ise hiç boş durmayan bir yanı vardı. Hiç kimseye konuşmadığı, hiçbir tartışmaya girmedeği bir zamanı yoktu. Her zaman devrimci gazeteleri alırdı, demokratik kitle örgütleriyle konuşurdu, tartışır- dı, siyasal zeminlerini konuşurdu. Bundan dolayı birçok siyaset Sultan abiyi kendi insanıymış gibi algıladı. Hani bazı kurumlarda ‘senin anlayışın, benim anlayışım’ farkı ortaya koyulur ve insanlara da öyle bakılır ya, işte Sultan abi de o da yoktu. Dediğim gibi tüm DKÖ’lerle, devrimcilerle konuşur, o anlamıyla da hiç boş durmazdı.

Sıcak gündemleri de takip eder, o gündemlerin de peşinden koşardı. Yani bir bakarsın her yürüyüşte o vardır, her mitingde o vardır, her 1 Mayıs’ta o vardır, her Newroz’da o vardır. Yani her eylemin içinde yer alan, Gezi’de dahil hepsinde bulunan biriydi. Yani bu pratikte de hiç boş durmayan, sürekli bir şeyler yapmaya çalışsan da bir yanı vardı.

Diğer taraftan o yaşına rağmen okumayı da çok severdi. Okumayı da sözde entelektüel bilgi için veya saatlerce konuşmak için okuyanlardan olmadı ama sürekli kitap okumaya ve o kitaplardan da her zaman hayatına bir pay çıkarmaya,

kitabın içerisindeki olgulardan beslenmeye çalışırdı.

En çok sevdiği ise şiirlerdi, bunu herkes biliyor. Şiir kitaplarını ise başından sonuna kadar ezberleyecek kadar hafızası vardı. Zaten şiir okumayı da çok severdi. Hatta zaman zaman kendisine takıldığımız zamanlar da oluyordu. Bazen ‘abi şu şiirleri başka zaman oku’ ya da ‘abi şu şiirleri bir bırak, şiir okuma dersi al’ deyip kendisine takıldığımız zamanlar da oluyordu. Ama kesinlikle şiir okuma konusunda azimli, yetenekli de biriydi.

Yani onu ifade etmek yine de zor oluyor. 70 yaşına gelmiş, birçok hastalığa direnmiş. İşte Sultan abinin yapısı böyle”.

“Aslında Kars-Ardahan yöresinin devrimcilerinde böyle bir direniş ruhu var” diyerek, yoldaşı ise şu cevabı ekliyor,

“Aslında o da; insanların ve davasına karşı samimiyetinden ileri geliyor. Aslında insana enerji veren de bu. Bu yaşına rağmen bu kadar yerde koşturmak, bu enerjiyi gösterebilmek, bu samimiyetten ileri geliyor. Yani bu davaya inanmışlıktan, çaba göstermekten, mücadele etmekten ileri geliyor. Bu konuda da örnek gösterilecek çok pratiği vardır.”

Yoldaşı yine birlikte buldukları Gezi İsyanı’nı, Kobanê Serhıldanları sürecinde Sultan yoldaşıyla anılarını paylaşıyor. Sultan abinin her eyleme en önde gittiğini yaşını umursamadan enerjisiyle herkese moral olduğunu, enerji aşıladığını vurguluyor. Ve sözünü şöyle bitiriyor: “Onun gibi insanlar yaşamda pek az bulunur.”

İnsanların içinde, İnsanlık Mücadelesinde

Devrimci değerleri hayatını biçimlendirirdi Sultan Abi’nin. Bunu cenazeden birkaç hafta sonra ailesine ve hasta bir yoldaşına yaptığımız ziyaretteki sohbetlerden bir kez daha anladık.

Eşi, çocukları, torunları, kardeşleri, yeğeni... Ve bizler, sadece ondan konuştuk. Onun yokluğunun nasıl bir acılı boşluk yarattığından. Ailesi, yakınları ve Partizan yoldaşları bizler için hala yaşıyor Sultan Abi.

70’li, 80’li, 90’lı ve milenyumlu yılların devrimci insanı o. Yeri öyle kolay dolar mı? Ailesiyle kurduğu ilişki de politik, yoldaşları ile kurduğu da... Evlatları onu sadece bir baba olarak değil, dost ve yoldaş olarak da görüyor- ken bu boşluğu, ölümü kabullenmek doldurabilir mi?

Kimin düğünü, cenazesi, yemeği, daveti varsa orada olan Sultan Abi; aynı zamanda hangi kurumun etkinliği varsa dayanışma içerisinde oradaki yerini de alır, kendi gönül ve emek verdiği kolektifinin dışında birçok kurum için davetiye dağıtmaktan asla geri durmaz.

Çevresinde saygıyla tanınan ve anılan biridir. “Pandemi olmasaydı” diyor herkes, “devasa bir kitle olurdu cenazesinde.” Pandemi olmasına karşın yüzlerce insanı buluşturmuştu Sultan Abi’nin ölümü. Çünkü yaşamı boyunca insanların yanında, insanlık mücadelesinin içindeydi.

Eğitim Sisteminin Temel Yapı Taşları; Rekabet ve Emek Sömürüsü

Her sene bir şekilde değişikliğe uğrayan eğitim sistemi ve yarış maratonu minvalinde düzenlenen sınavlar bu sene pandemi süreci ile birleşince öğrenciler için her zaman olduğundan daha büyük bir çileye dönüştürüldü. Geçtiğimiz haftalarda MSÜ sınavı ile LGS yapıldı ve bu sınavlardan sonra 400'ü aşkın öğrenciye Koronavirüs bulaştığı iddiaları ortaya atıldı. Bu iddiaların gerçeği yansıtmaya olasılığını arttıran, Koronavirüs şüphesi taşıyan, hali hazırda karantinada olan veya tedavi gören öğrencilerin sınava ambulanslar eşliğinde getirilmesi oldu.

Özellikle birkaç gün önce yapılan TYT ve AYT sınavları çok daha vahim bir görüntü sunuyor bizlere. Yaklaşık 2 buçuk milyon öğrencinin girdiği YKS için de LGS'de olduğu gibi sınav saatleri ile sınırlı sokağa çıkma yasağı ve okul sayısının artırılması dışında (iddia budur, ancak sosyal mesafeye dahi uyulmadan, öğrenciler dip dibe sınava girdi) "önlem" alınmadı. Gündemde çok fazla yer alıp tepki toplasa da sınavın ertelenmesi mevzu bahis edilmedi. Tersine öğrencilerin motivasyonunu düşürmek adına çaba harcanıyormuşçasına virüsün ilk dönemlerinde ertelenen sınav, tekrar eski tarihe çekilmişti. Çünkü her zamanki gibi, mühim işler söz konusuydu; turizmin canlandırılması, sermayenin karının artırılması vs. sağlığından olacak öğrencilerin bahsini etmek, emek sömürüsü üzerinden yükselen sistem savunucularının elbette ki gündemi olamazdı. Bu süreçte alınan akıl almaz "önlemler", beklentilerin dışında bir sonuç doğurmadı ve öğrenciler, ciddi hiçbir önlem alınmaksızın yaşamlarının hiçe sayıldığı koşullarda tercih yapmaya zorlandı. Ya sınava girip virüs kapma olasılıklarını kat be kat arttıracak ya da emeklerini, senelerini çöpe atacaktı. Gelecek kaygısının, işsizliğin, yoksulluğun had safhada olduğu Türkiye'de ikinci seçenek zaten ekarte edilmiş oluyor. Bir sene daha kaybetmek, işsiz kalmak, hiçbir öğrenci ve ailesinin tercih edebileceği bir seçenek değil.

Hem çalışıp hem de okumak zorunda olan, geçinemeyen öğrencilerin bir sene daha sınava hazırlanması, belki bir sene daha düşükte olsa iş bulma olasılığının ertelenmesi, kaygılarıyla baş başa bırakılması anlamına geliyor. Ayrıca

çok yoğun tepkilere yol açan bu durum karşısında milli eğitim bakanı kimsenin sınava girme zorunluluğu olmadığını belirterek, tepki gösterenlere "umurunuzda değilsiniz" mesajını vermiş oldu. Gelecek kaygısını bu kadar yoğun yaşayan öğrencilerin böyle bir durumda dahi mağdur edilmesi sistemin faydasına olmadıkça hiçbir adım atılmayacağını gözler önüne seriyor.

Özellikle geçtiğimiz eğitim-öğretim döneminde gerçekleşen intiharlar, öğrencilerin hem sosyal hem ekonomik açıdan ne kadar vahim bir durumun içerisinde sürüklendiğinin göstergesi olsa da bu duruma çözüm bulmak ve genç nüfusun istihdamını arttırmak gibi yükümlülüklerin yerine getirilmesi bir yana, sadece öğrencilerin işini zorlaştırmak adına hamleler tasarlanıyor.

Yap boz mu eğitim sistemi mi? Öğrencilerin en çok sıkıntısını çektiği durumlardan bir tanesi de, neredeyse her sene değiştirilen eğitim ve sınav sistemi. Yeni diye tanıtılan sistemler büyük çoğunlukla eskisinden sadece isim bakımından ayrılıyor. Öğrenciye verdiği zarar ise katlanarak artmakta. İçi boş ve öğrencinin zararına olan bütün bu değişiklikler zaman içerisinde daha büyük bir oyuğa dönüşüyor ve çürüten eğitim sistemi yeni kılıflarla ayakta tutulmaya çalışılıyor. Sağlam bir zemine oturtulmadığı için doğalında deneme yanılma yöntemine çokça başvuruluyor.

Bakan, başkan vs. gibi atanmışlar her değiştiğinde, kendi görev süreleri boyunca, birkaç kere değişiklik yaparak öğrencileri kukla etmeyi kendilerine görev biliyorlar. Her biri kendi mevkilerini korumak adına öğrencilere rekabet etmeyi ve hırs yapmayı aşılayarak sisteme bağımlı hale getiriyorlar

ve kapitalizmin "Rekabet edemeyen yenilir" mantığı ile sistemi ayakta tutacak profildeki bireyleri yetiştirmeyi hedefliyorlar. Eğitim devletin ideolojik aygıtlarından biri olarak her zaman iktidarlar için büyük öneme sahip olmuştur. TC devletinin Kemalizmi resmi ideoloji konumuna getirmesinde ki en önemli araçlarından birinin eğitim olduğunu söylemek yanlış olmaz. Örneklersek; AKP'nin kendi fikirlerini resmileştirmek adına yaptığı müfredat değişiklikleri bu konuda epey yol almalarını sağlıyor. Hz. Muhammed'in Hayatı, 15 Temmuz gibi dersler müfredata eklenirken; evrim teorisi, toplumsal cinsiyet gibi bilimsel ve sosyal açıdan geliştirici olan derslerin müfredatta kendine yer bulamaması da AKP'li yönetimin eğitime bakışını göstermektedir.

Ancak her akıllarına estiğinde yaptıkları eğitim sistemi, müfredat değişiklikleri öğrencilerin bütün yaşamlarını etkiliyor ve her ne kadar kendi düşüncelerini dayatsa da AKP ve hamleleri birçok kesim tarafından büyük tepki topluyor. Özelde bu sene öğrenciler ve aileler tarafından verilen tepkilere baktığımızda bu durumdan hoşnut olanlar sadece kendi çıkarları adına öğrencileri denek olarak kullananlar oldu. Sosyal medyada yapılan ve dünya gündemine oturan eylemler bu durumun en somut göstergesi. Her kesimden itirazlar yükseliyor çünkü artık işe yaramayan yöntemler ve değişiklikler, süslü kılıflarla, öğrenciler için çile haline getirilen, öğrencileri intihara kadar götüren eğitim sisteminin çürümüşlüğü gizleyemeyecek duruma gelmiş ve toplumun rızasını alamayacak kıvama gelmiştir.

Afganistan Komünist (Maoist) Partisi, aynı zamanda Partinin kurucularından da olan Başkanları Zia Yoldaşın yaşamını yitirdiğini duyurdu.

Afganistan Komünist (Maoist) Partisi Başkanı Zia Yoldaş Ölümsüzleşti

Afganistan Komünist (Maoist) Partisinin kurucularından Zia yoldaşın 68 yaşında, geçirdiği kalp krizi sonucu yaşamını yitirdiğini duyurdu.

"Yoldaş Zia'nın ölümü partimiz, ülkemiz proletaryası ve halkları, uluslararası proletarya, devrimci halklar ve uluslararası komünist hareket için büyük bir kayıptır" denilen açıklamada MK, Parti üyelerini parti birliğini sürdürmeye ve daha önce olduğu gibi Merkez Komite etrafında birleşmeye devam etmeye çağırdı.

Açıklamada Zia yoldaşın yaşamına dair şu bilgiler verildi:

"Zia yoldaşın hayatı devrimci bağlılık ve halka hizmetle doluydu. İlk gençliğinde, eski monarşik rejime karşı devrimci mücadele saflarına katıldı. 1978'teki alçakça darbeden ve ardından 1979'daki Sovyet sosyal emperyalizminin işgalden sonra ulusal-demokratik, devrimci askeri ve politik mücadelesine devam etti.

7 Ekim 2001'de Amerika öncülüğündeki gerçekleşen emperyalist işgalden sonra, Zia Yoldaşın önderliğindeki Afganistan Komünist Partisi, acil devrimci mücadelenin gerekliliğinin kavrayarak, emperyalist işgale karşı tavır aldı ve Maoist hareketin birliği için çağrı yaptı." denildi.

Enternasyonal Büro: Zia Yoldaş mücadelemizde yaşayacak!

Proletarya Partisi'ne bağlı Enternasyonal Büro, yaşamını yitiren Afganistan Komünist (Maoist) Partisi Başkanı Zia Yoldaş'la ilgili bir bildiri yayımlayarak Afganistanlı Maoistlere başsağlığı ve dayanışma mesajı verdi.

tkpml.com'da yer alan açıklamada "C(M) PA'nın gelişiminde seçkin ve önderlik rolü oynayan böylesi bir yoldaşın trajik kaybını anlıyoruz. Aynı zamanda TKP-ML olarak, proletarya enternasyonalizmini geliştirmek ve devrimci ve komünist partiler arasındaki enternasyonal ilişkileri geliştirmek konusunda Partinizin çabalarını ve Zia Yoldaşın önderlik rolünü çok değerli buluyor ve teşekkür ediyoruz" denildi.

Açıklamanın devamında; "TKP-ML Merkez Komite, tüm Partimiz ve ülkemiz proletaryası adına, Zia Yoldaşın ölümünden duyduğumuz üzüntüyü ifade etmek isteriz. C(M)PA, Afganistan proletaryası ve ezilen halklarıyla dayanışmamızı daha da geliştirmek adına elimizden geleni yapacağız." denildi.

Katliam ve İşkence, Kadın Mücadelemizi Durduramayacak!

Fırat Bölgesi Özerk Yönetimi tarafından 24 Haziran'da yapılan açıklamaya göre, Türk devletinin Kobanê'nin bir köyüne yaptığı hava saldırısında 3 kadın katledildi. Üç kadın da politik kadın mücadelesinde özne olan kadınlardı. Türk SİHA'larının Kobanê'nin Helincê köyüne SİHA'larla yaptığı saldırıda Kongreya Star Fırat Bölge Koordinasyonu üyeleri **Zehra Berkel** ve **Hebûn Mela Xelil** ile ev sahibi ve devrimin sivil neferi **Emine Weysi**'yi katletti.

Saldırının ardından Özerk Yönetim adına yapılan ve Rusya, ABD ve Uluslararası Koalisyon'a sorumluluklarını yerine getirme çağrısına karşılık herhangi bir yanıt verilmedi. Bombardımanı "terör saldırısı" olarak nitelendiren Özerk Yönetim, 7 ay önce bölgede varılan anlaşmalarda sözde "garantör" rolü oynayan Rusya'yı, ikiyezli politikasından kaynaklı saldırıdan sorumlu tuttu.

Türk devletinin kadınlara dönük saldırıları, emperyalist devletlerle yürüttüğü işbirliği içindeki bu saldırı ile bir kez daha kendini açık etmiştir. 3 kadının Rusya "garantör"lüğünde katledilmesi; 8 Ocak 2013'te Paris'te Sakinelerin katledilmesinde Fransa'nın işbirliği ile katledilmesi sürecinin devamıdır. Ve emperyalist-kapitalist devletlerin TC devletinin kadın düşmanlığına ortaklığını göstermektedir. Dün Fransa'nın Paris'te yaptığı gibi Rusya da bugün Kobanê'de istihbari ve koordinat bilgilerini katliamcı devlete vermekte tereddüt etmemiştir.

Kadına dönük tahammülsüzlük her yerde!

Bu katliamın yaşandığı günlerde, Türk devletinin kadına duyduğu korkuyu, katliam ve işkenceye döndürdüğü başka örnekler bu kez ülke sınırları içerisinde yaşanıyor. Örgütlü kadından korkan ataerki devlet söz konusu kadınlar olunca işkenceci yöntemlerini üst boyuta vardiıyor. Çünkü kadınların örgütlü olmasından duyulan korku kendini şiddetle, katliamla

TC devletinin Rojava coğrafyasına dönük saldırıları, kadınlara dönük işkenceleri, gözaltı ve baskıları devam ediyor.

işkenceyle ortaya çıkıyor.

Devletin bu saldırılarını Cizre'de Taybet Ana'nın cenazesinin günlerce sokakta bekletilmesinde, Silopi'de Seve Demir, Pakize Nayır ve Fatma Uyar'ın katledilmesinde daha önce de görmüştük. Paris'te 3 Kürt siyasetçi kadının katledilmesi ile Silopi'de 3 Kürt kadının Seve'lerin katledilmesi ile bugün Kobane'de 3 Kürt kadın siyasetçinin katledilmesi Türk devletinin kadına dönük katliamcı politikasının birer parçasıdır.

Türkiye ve Türkiye Kürdistanı'nda bu politika kendisini gözaltı ve tutuklama terörü ve kadınlara dönük tahammülsüzlük ve işkence ile gösteriyor. Son olarak TJA'lı Rojbin Çetin'in yaşadıkları, bunun canlı bir örneğidir.

Bir süredir başta Rosa Kadın Derneği olmak üzere Türkiye Kürdistanı'ndaki Kürt kadın örgütlenmelerini ve öznelarini hedef alan TC devleti, kadınlara dönük art arda operasyonlar gerçekleştiriyordu. Kadın katillerinin, tecavüzcülerin, tacizcilerin, istismarcıların, çetelerin sokaklara hiçbir önlem alınmaksızın pandemi gerek-

ne, kadın aktivistlerine dönük bir mesaj içermektedir. Kadınlara mücadeleden uzak durması mesajı verilmek isteniyor. Ancak Rojbin'in gözaltında avukatı aracılığıyla gönderdiği "Bıraktığım yerden yürüyüşe yeniden katılacağım" mesajı, devletin mesajına yanıtıdır.

İşkencecilerin hesaplamadığı şey, kadınların zaten ataerki devletin kadın düşmanı politikalarının her türlüüne karşı mücadele vermekte olduğudur. Kadınlar işkence gördükleri için mücadeleden vazgeçmez, çünkü hayatları zaten benzeri işkenceye karşı mücadele ile doludur. Kadınların yaşamında sürekli bir direniş durumu söz konusudur. Rojbin'in gördüğü işkence, Amed'de Kürt kadınların sürekli sistematik bir şekilde gözaltı saldırısına maruz bırakılması, Kobane'de 3 siyasetçi kadının katledilmesi; sadece ataerkiye karşı öfkemizi bilemektedir. Aynı coğrafyalarda mücadele ediyor olmamız sadece fiziki bir durumdur, dayanışmamız ve mücadelemizden bir an bile geri durmayacağız.

"Çırpınışları boşa; Zehra'nın, Hebûn'un ve Emine'nin düşleri mavzerlerimizden üstlerine yağacak!"

Öte yandan Komünist Kadınlar Birliği Rojava Komitesi katledilen 3 Kobaneli siyasetçiye dair açıklama yaparak, "Bütün bu saldırılar karşısında Rojava'da yaşayan, Rojava'da savaşan kadınlar olarak cevabımız daha fazla direniş oluyor" dedi. KKB Rojava Komitesinin açıklamasında: "Rojava'yı işgal politikaları en vahşi ve en onursuz şekilde sürse de başta kadınlar olmak üzere halkın öfkesi ve kararlılığı bütün saldırılarını boşa çıkarıyor.

Bütün bu saldırılar karşısında Rojava'da yaşayan, Rojava'da savaşan kadınlar olarak cevabımız daha fazla direniş oluyor. Son sözü onların teknik olan sözde üstünlüğü değil; bizim türkü olan mavzerlerimiz, yaşam olan devrimimiz söyleyecek!" denildi.